

P r o j e k t

USTAWA
z dnia 1995 r.

Ordynacja podatkowa

Dział I
Przepisy ogólne

Art. 1.

Ordynacja podatkowa normuje:

- 1) powstawanie, wykonywanie i wygasanie zobowiązań podatkowych podatników
oraz wykonywanie czynności przez płatników i inkasentów,
- 2) zasady oraz zakres odpowiedzialności podatkowej podatników, płatników i inkasentów oraz osób trzecich,
- 3) zasady i zakres sukcesji praw i obowiązków podatkowych podatników, płatników oraz inkasentów przez ich następców prawnych,
- 4) zasady wykonywania przez organy podatkowe czynności sprawdzających oraz kontroli podatkowej,
- 5) postępowanie przed organami podatkowymi w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnej,
- 6) rozstrzygnięcie sporów o właściwość między organami podatkowymi.

Art. 2.

§ 1. Przepisy Ordynacji podatkowej stosuje się do:

- 1) podatków, opłat oraz innych niepodatkowych należności budżetu państwa,
do ustalania lub określania których uprawnione są organy podatkowe,
- 2) opłat oraz innych niepodatkowych należności budżetu państwa, do ustalania
lub określania których uprawnione są inne, niż wymienione w pkt 1, organy,
- 3) podatków stanowiących dochody budżetów gmin.

§ 2. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, organom, o których mowa w

§ 1 pkt 2, przysługują uprawnienia organów podatkowych.

§ 3. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, rozciągnąć w całości lub

w części przepisy Ordynacji podatkowej na:

- 1) należności państwowych funduszy celowych,
- 2) niektóre opłaty oraz inne niepodatkowe należności budżetowe stanowiące
dochody gmin.

§ 4. Przepisów Ordynacji podatkowej nie stosuje się do świadczeń pieniężnych

wynikających ze stosunków cywilnoprawnych, w tym również do opłat za usługi,

do których stosuje się przepisy o cenach.

Art. 3.

Ilekroć w Ordynacji podatkowej jest mowa o:

- 1) "przepisach prawa podatkowego" - rozumie się przez to ustawy dotyczące podatków, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych oraz wydane na ich

- podstawie akty wykonawcze,
- 2) "ustawach podatkowych" - rozumie się przez to ustawy regulujące prawa i obowiązki organów podatkowych oraz podatników, płatników i inkasentów,
a także ich następców prawnych oraz osób trzecich,
- 3) "podatkach" - rozumie się przez to podatki, w tym również zaliczki na podatki i raty podatków, opłaty oraz inne niepodatkowe należności budżetowe,
- 4) "księgach podatkowych" - rozumie się przez to księgi rachunkowe, podatkową księgę przychodów i rozchodów, ewidencje oraz rejestry do prowadzenia których,
na podstawie odrębnych przepisów, obowiązani są podatnicy, płatnicy lub inkasenci,
- 5) "deklaracji" - rozumie się przez to deklaracje, zeznania, wykazy oraz informacje, do składania których obowiązani są, na podstawie przepisów prawa podatkowego, podatnicy, płatnicy i inkasenci,
- 6) "ulgach podatkowych" - rozumie się przez to przewidziane w przepisach prawa podatkowego zwolnienia, odliczenia, obniżki albo zmniejszenia, których zastosowanie powoduje obniżenie podstawy opodatkowania lub wysokości podatku,
- 7) "bieżącym zobowiązaniu podatkowym" - rozumie się przez to zobowiązanie podatkowe, którego termin płatności jeszcze nie upłynął,
- 8) "sądzie administracyjnym" - rozumie się przez to Naczelny Sąd Administracyjny.

Art. 4.

§ 1. Prawa i obowiązki podatkowe podatników, płatników i inkasentów, regulują przepisy prawa podatkowego.

§ 2. W przypadkach określonych w ustawach podatkowych, prawa i obowiązki podatników, płatników i inkasentów przejmują ich następcy prawni lub osoby trzecie.

Art. 5.

§ 1. Obowiązkiem podatkowym jest nieskonkretyzowane zobowiązanie do poniesienia przymusowego świadczenia pieniężnego związanego z zaistnieniem określonego w ustawie stanu faktycznego lub prawnego.

§ 2. Zakres podmiotowy obowiązku podatkowego, przedmiot opodatkowania oraz moment powstania obowiązku podatkowego określają ustawy podatkowe.

Art. 6.

§ 1. Zobowiązanie podatkowe jest to zobowiązanie podatnika do zapłacenia na rzecz Skarbu Państwa albo gminy świadczenia pieniężnego w określonej wysokości (podatku lub zaliczki na podatek), w terminie oraz miejscu wynikającym z przepisów prawa podatkowego.

§ 2. Zobowiązanie podatkowe wynika z obowiązku podatkowego.

Art. 7.

Podatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna, zakład (oddział) osoby prawnej lub jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej - podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu.

Art. 8.

Płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej, obowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia ich we właściwym terminie organowi podatkowemu.

Art. 9.

Inkasentem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej, obowiązana do pobrania od podatnika podatku i do wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu.

Art. 10.

Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy, chyba że ustawy podatkowe stanowią inaczej.

Dział II

Organy podatkowe i ich właściwość

Rozdział 1

Organy podatkowe

Art. 11.

§ 1. Organami podatkowymi, stosownie do ich właściwości rzeczowej, są:

- 1) urzędy skarbowe, wójtowie lub burmistrzowie (prezydenci miast) - jako organy pierwszej instancji, z zastrzeżeniem § 2,
- 2) izby skarbowe - jako organy odwoławcze od decyzji urzędów skarbowych,
- 3) samorządowe kolegia odwoławcze - jako organy odwoławcze od decyzji wójtów, burmistrzów (prezydentów miast).

§ 2. Jeżeli, na podstawie odrębnych przepisów, organem pierwszej instancji jest

izba skarbowa - organem odwoławczym jest Minister Finansów.

Art. 12.

§ 1. Minister Finansów:

- 1) sprawuje ogólny nadzór w sprawach podatkowych,
- 2) zapewnia jednolitość stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności jego urzędowej interpretacji; interpretacje podlegają publikacji.

§ 2. Właściwy organ podatkowy pierwszej instancji, na żądanie podatnika, płatnika

lub inkasenta, dokonuje pisemnej interpretacji prawa podatkowego w ich indywidualnych sprawach, w których nie wszczęto postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej.

§ 3. Organy, o których mowa w § 1 i 2, prowadzą rejestry interpretacji prawa podatkowego.

Rozdział 2

Właściwość organów podatkowych

Art. 13.

Organy podatkowe przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej.

Art. 14.

Właściwość rzeczową organów podatkowych ustala się według przepisów określających

zakres ich działania.

Art. 15.

§ 1. Jeżeli ustawy podatkowe nie stanowią inaczej, właściwość miejscową organów podatkowych ustala się według miejsca zamieszkania albo siedziby podatnika, płatnika lub inkasenta.

§ 2. Rada Ministrów może ustalić, w drodze rozporządzenia, właściwość miejscową organów podatkowych w sprawach poszczególnych zobowiązań podatkowych w sposób odmienny niż określona w § 1.

Art. 16.

§ 1. Jeżeli w trakcie roku podatkowego lub określonego w odrębnych przepisach innego okresu rozliczeniowego, nastąpi zdarzenie powodujące zmianę właściwości miejscowej organu podatkowego, organem podatkowym właściwym miejscowo do końca okresu rozliczeniowego pozostaje ten organ podatkowy, który był właściwy w pierwszym dniu roku podatkowego lub okresu rozliczeniowego.

§ 2. Minister Finansów może określić, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których, w razie zmiany właściwości miejscowej w trakcie roku podatkowego lub okresu rozliczeniowego, właściwym organem podatkowym jest organ inny niż wymieniony w § 1.

Art. 17.

§ 1. Spory o właściwość rozstrzygają:

- 1) między urzędami skarbowymi w jednym województwie - izba skarbową,
- 2) między urzędami skarbowymi w różnych województwach - Minister Finansów,
- 3) między izbami skarbowymi - Minister Finansów,
- 4) między wójtem, burmistrzem (prezydentem miasta) a urzędem skarbowym - Minister Finansów,
- 5) między wójtami, burmistrzami (prezydentami miast) w jednym województwie - samorządowe kolegium odwoławcze,
- 6) między wójtami, burmistrzami (prezydentami miast) w różnych województwach - Prezes Rady Ministrów.

Art. 18.

Do czasu rozstrzygnięcia sporu o właściwość, organ podatkowy, na którego obszarze nastąpiło wszczęcie postępowania podejmuje tylko te czynności, które są niezbędne ze względu na interes publiczny lub ważny interes strony.

Dział III

Zobowiązania podatkowe

Rozdział 1

Powstawanie zobowiązania podatkowego

Art. 19.

§ 1. Zobowiązanie podatkowe powstaje z dniem:

- 1) zaistnienia okoliczności, z którymi ustawy podatkowe wiążą powstanie takiego zobowiązania,

2) doręczenia decyzji organu podatkowego, ustalającej wysokość tego zobowiązania.

§ 2. Jeżeli przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia

deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje w sposób określony w § 1 pkt 1,

podatek wynikający z deklaracji jest podatkiem należnym, z zastrzeżeniem § 5.

§ 3. Jeżeli, mimo złożenia deklaracji, zobowiązanie podatkowe, o którym mowa

w § 1 pkt 1, nie zostało wykonane lub zostało wykonane w części - organ

podatkowy wydaje nakaz zapłaty podatku.

§ 4. Nakazem zapłaty podatku jest pisemne wezwanie do zapłaty kwoty zaległości

podatkowej, której wysokość organ podatkowy określa na podstawie złożonych

przez podatnika deklaracji oraz innych dokumentów, z których wynika wysokość

nie zapłaconego podatku.

§ 5. Nakaz zapłaty, o którym mowa w § 3, stanowi podstawę do wystawienia tytułu

wykonawczego w rozumieniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 6. Jeżeli wskutek wszczętego postępowania podatkowego organ podatkowy stwierdzi,

że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w

części podatku albo wysokość zadeklarowanego zobowiązania podatkowego jest inna

niż należna, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości podatkowej albo decyzję o stwierdzeniu nadpłaty.

§ 7. Przepis § 6 stosuje się odpowiednio, gdy podatnik obowiązany jest do zapłaty

podatku, zaliczki na podatek lub raty podatku bez złożenia deklaracji, a obowiązku tego nie wykonał w całości lub w części.

§ 8. Jeżeli przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia

deklaracji, wysokość zobowiązania podatkowego, o którym mowa w § 1 pkt 2,

ustala się zgodnie z danymi zawartymi w deklaracji, chyba że przepisy szczególne przewidują inny sposób ustalania wysokości zobowiązania podatkowego

albo gdy dane zawarte w deklaracji, mogące mieć wpływ na wysokość zobowiązania

podatkowego, są niezgodne ze stanem faktycznym.

Art. 20.

§ 1. Minister Finansów może, w drodze zarządzenia:

1) dokonać zaniechania w całości lub w części:

a) ustalania zobowiązań podatkowych,

b) poboru podatków

- w przypadkach uzasadnionych interesem publicznym lub ważnym interesem

podatników,

2) zwolnić niektóre grupy płatników z obowiązku pobierania podatków lub

zaliczek na podatki oraz określić wynikające z tego zwolnienia obowiązki

podatników.

§ 2. Organ podatkowy na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem § 3, może:

1) dokonać zaniechania w całości lub w części:

- a) ustalania zobowiązania podatkowego,
 - b) poboru podatku
- gdy pobranie podatku zagraża ważnym interesom podatnika, a w szczególności jego egzystencji.
- 2) zwolnić płatnika z obowiązku pobrania:
- a) podatku - gdy pobranie podatku zagraża ważnym interesom podatnika,
 - a w szczególności jego egzystencji,
 - b) zaliczek na podatek - jeżeli podatnik uprawdopodobni, że pobrane zaliczki byłyby niewspółmiernie wysokie w stosunku do podatku należnego za rok podatkowy lub inny okres rozliczeniowy.

§ 3. Organy podatkowe nie mogą zaniechać ustalania w całości lub w części zobowiązań podatkowych stanowiących dochody gmin.

§ 4. Wniosek o zaniechanie poboru podatku nie rozpatrzony przez organ podatkowy przed upływem terminu płatności podatku traktuje się jako wniosek o umorzenie zaległości podatkowej.

§ 5. W przypadku wydania decyzji na podstawie § 2 pkt 2, organ podatkowy określa termin wpłacenia przez podatnika podatku lub zaliczki na podatek, chyba że podatnik, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, jest obowiązany do dokonania rocznego lub innego okresowego rozliczenia tego podatku.

§ 6. Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia, właściwość rzeczową organów podatkowych w sprawach wymienionych w § 2 oraz szczegółowe zasady korzystania przez te organy z uprawnień przewidzianych w § 2.

Art. 21.

§ 1. Organ podatkowy dokonuje oszacowania przychodów podatnika nie znajdujących pokrycia w przychodach z ujawnionych przez niego źródeł lub pochodzących ze źródeł nie ujawnionych.

§ 2. Wysokość przychodów, o których mowa w ust. 1, ustala się na podstawie poniesionych przez podatnika w roku podatkowym wydatków lub wartości zgromadzonego w tym roku majątku, jeżeli nie znajdują one pokrycia w majątku zgromadzonym w roku podatkowym oraz w latach poprzednich, pochodzącym z przychodów opodatkowanych lub wolnych od opodatkowania.

Art. 22.

§ 1. Organ podatkowy określa podstawę opodatkowania w drodze oszacowania, jeżeli brak jest danych niezbędnych do jej określenia, a także gdy dane wynikające z ksiąg podatkowych nie pozwalają na prawidłowe określenie podstawy opodatkowania.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również w przypadku naruszenia przez podatnika warunków uprawniających do korzystania ze zryczałtowanych form opodatkowania.

§ 3. Organ podatkowy odstąpi od określenia podstawy opodatkowania w drodze oszacowania, jeżeli dane wynikające z ksiąg podatkowych uzupełnione danymi uzyskanymi w toku postępowania, pozwalają na właściwe określenie podstawy opodatkowania.

§ 4. Jeżeli podstawa opodatkowania została określona w drodze oszacowania, a na podatniku ciążył obowiązek zapłacenia zaliczek na podatek, organ

podatkowy określa wysokość każdej z zaliczek proporcjonalnie do wysokości zaległości podatkowej, z uwzględnieniem okresu, w którym zaległość powstała.

§ 5. Minister Finansów może określić, w drodze rozporządzenia, dla niektórych rodzajów działalności, uproszczone normy służące oszacowaniu podstawy opodatkowania.

Art. 23.

Organ podatkowy, w drodze decyzji, określa wysokość straty poniesionej przez podatnika, jeżeli wysokość straty różni się od wynikającej ze złożonej deklaracji, a zgodnie z przepisami prawa podatkowego, poniesienie straty uprawnia do skorzystania z ulg podatkowych.

Art. 24.

Minister Finansów może, w drodze rozporządzenia:

- 1) zryczałtować lub scalać podatki oraz określać szczegółowe zasady oraz warunki ich zryczałtowania lub scalania,
- 2) wprowadzać obowiązek wpłacania lub poboru zaliczek na podatki oraz określać sposób ich obliczania, lub ich wysokość.

Art. 25.

§ 1. Podatek obliczony według skali progresywnej ustala się tak, aby z podstawy opodatkowania po potrąceniu podatku nie pozostawało mniej, niż pozostaje z najwyższej podstawy opodatkowania bezpośrednio niższego stopnia skali po potrąceniu podatku przypadającego od tej podstawy.

§ 2. Jeżeli po potrąceniu podatku pozostaje z podstawy opodatkowania mniej, niż wynosi najwyższa podstawa opodatkowania wolna od podatku, podatek ustala się tylko w wysokości nadwyżki ponad kwotę najwyższej podstawy opodatkowania wolnej od podatku.

Rozdział 2

Odpowiedzialność podatnika, płatnika i inkasenta

Art. 26.

Podatnik odpowiada całym swoim majątkiem za wynikające ze zobowiązań podatkowych podatki.

Art. 27.

§ 1. Płatnik, w zakresie przewidzianym w art. 8, odpowiada całym swoim majątkiem:

- 1) za podatki nie pobrane od podatnika lub pobrane w wysokości niższej od należnej,
- 2) za niewpłacenie w terminie pobranych podatków.

§ 2. Inkasent odpowiada całym swoim majątkiem za pobrane a nie wpłacone w terminie podatki.

Art. 28.

§ 1. Płatnikom i inkasentom przysługuje zryczałtowane wynagrodzenie z tytułu

terminowego wpłacania podatków pobranych na rzecz budżetu państwa.

§ 2. W razie stwierdzenia, że płatnik lub inkasent pobrał wynagrodzenie nienależnie

lub w wysokości wyższej od należnej, organ podatkowy wydaje decyzję o zwrocie nienależnego wynagrodzenia.

§ 3. Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia,:

- 1) szczegółowe zasady ustalania wynagradzania płatników i inkasentów pobierających podatki na rzecz budżetu państwa,
- 2) szczegółowe zasady oraz tryb zwrotu otrzymanego wynagrodzenia w razie pobrania przez płatnika lub inkasenta podatku, zaliczki na podatek lub raty podatku nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej.

§ 4. Rada gminy ustala wynagrodzenie dla płatników lub inkasentów z tytułu poboru podatków stanowiących dochody gmin.

Art. 29.

§ 1. W przypadku osób pozostających w związku małżeńskim, odpowiedzialność,

o której mowa w art. 26, obejmuje majątek odrębny podatnika oraz majątek

wspólny podatnika i jego małżonka.

§ 2. Skutki prawne ograniczenia, zniesienia lub wyłączenia ustawowej wspólności

majątkowej nie odnoszą się do zobowiązań podatkowych powstałych przed dniem:

- 1) zawarcia umowy o ograniczeniu lub wyłączeniu ustawowej wspólności majątkowej,
- 2) uprawomocnienia się orzeczenia sądu o zniesieniu ustawowej wspólności majątkowej.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się również do płatnika oraz inkasenta.

Art. 30.

§ 1. W razie niedopełnienia przez płatnika lub inkasenta obowiązków określonych

w art. 8 lub 9, organ podatkowy wydaje decyzję o odpowiedzialności podatkowej

płatnika (inkasenta), w której określa wysokość nie pobranego lub pobranego, a

nie wpłaconego podatku.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli odrębne przepisy stanowią inaczej, albo

jeżeli podatek nie został pobrany z winy podatnika; w tych przypadkach odpowiedzialność ponosi podatnik.

§ 3. Płatnikowi, w terminie roku od dnia dokonania wpłaty na podstawie decyzji

wymienionej w § 1, przysługuje w stosunku do podatnika roszczenie o zapłatę

równowartości nie pobranego podatku.

§ 4. Roszczenie, o którym mowa w § 3, dochodzone jest w postępowaniu przed sądem

powszechnym.

Art. 31.

Osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nie mające osobowości prawnej, będące

płatnikami lub inkasentami, są obowiązane wyznaczyć osoby, do obowiązków których

należy obliczanie i pobieranie podatków oraz terminowe wpłacanie organowi podatkowemu pobranych kwot, a także zgłosić właściwemu miejscowo organowi podatkowemu imiona, nazwiska i adresy tych osób. Zgłoszenia należy dokonać w

terminie określonym dla dokonania pierwszej wpłaty, a w razie zmiany osoby wyznaczonej - w terminie 14 dni od dnia, w którym wyznaczono inną osobę.

Art. 32.

Płatnicy i inkasenci obowiązani są przechowywać dokumenty związane z poborem

lub inkasem podatków przez okres pięciu lat po upływie roku kalendarzowego, w którym byli obowiązani do ich poboru lub inkasa.

Rozdział 3
Zabezpieczenie wykonania zobowiązań podatkowych

Art. 33.

§ 1. Zobowiązanie podatkowe może być zabezpieczone na majątku podatnika przed terminem płatności podatku, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że nie zostanie ono wykonane.

§ 2. Zabezpieczenia można dokonać również przed wydaniem decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego lub określającej wysokość zaległości podatkowej albo przed wydaniem nakazu zapłaty podatku, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa uchylenia się podatnika od wykonania zobowiązania podatkowego.

§ 3. Jeżeli zabezpieczenie następuje przed wydaniem decyzji, o których mowa w § 2, organ podatkowy określa w decyzji o zabezpieczeniu przybliżoną kwotę zobowiązania podatkowego na podstawie posiadanych danych co do wysokości podstawy opodatkowania.

§ 4. Decyzja o zabezpieczeniu wygasa:

- 1) po upływie 14 dni od dnia doręczenia decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego,
- 2) z dniem doręczenia:
 - a) decyzji określającej wysokość zaległości podatkowej,
 - b) nakazu zapłaty podatku.

§ 5. Przepisy § 2 i 3 oraz § 4 pkt 2 lit. a stosuje się odpowiednio do należności określonych w decyzji o odpowiedzialności podatkowej płatnika lub inkasenta.

§ 6. Wygaśnięcie decyzji, o którym mowa w § 4, nie narusza ważności postanowienia wydanego na podstawie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 7. Zabezpieczenie następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 34.

§ 1. Skarbowi Państwa i gminie przysługuje hipoteka ustawowa na wszystkich nieruchomościach podatnika z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych w sposób przewidziany w art. 19 § 1 pkt 2 oraz z tytułu zaległości podatkowych w podatkach stanowiących w całości ich dochód.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do warunkowych wierzytelności Skarbu Państwa wynikających z wypłacenia zaliczki naliczonego podatku od towarów i usług.

§ 3. Część ułamkowa nieruchomości może być przedmiotem hipoteki ustawowej, jeżeli stanowi udział podatnika.

§ 4. Przedmiotem hipoteki ustawowej jest również:

- 1) użytkowanie wieczyste,
- 2) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego,
- 3) spółdzielcze prawo do lokalu użytkowego,
- 4) prawo do domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej (prawo do lokalu mieszkalnego w domu budowanym przez spółdzielnię mieszkaniową w celu przeniesienia jego własności na członka spółdzielni),
- 5) wierzytelność zabezpieczona hipoteką.

§ 5. W przypadku, o którym mowa w § 4 pkt 1, hipoteka obejmuje również budynki i inne urządzenia na użytkowanym terenie stanowiące własność użytkownika

wieczystego.

§ 6. Hipoteka ustawowa jest skuteczna wobec każdorazowego właściciela przedmiotu

hipoteki i ma pierwszeństwo przed jego wierzycielami osobistymi, chociażby

wierzytelność z tytułu podatków nie została ujawniona w księdze wieczystej.

§ 7. Przepisy § 1 oraz § 3-6 stosuje się odpowiednio do należności przypadających

od płatnika lub inkasenta.

Art. 35.

Hipoteka ustawowa powstaje z dniem:

1) doręczenia podatnikowi decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego,

2) wydania przez organ podatkowy decyzji określającej wysokość zaległości

podatkowej,

3) wydania nakazu zapłaty, o którym mowa w art. 19 § 3,

4) wydania decyzji o odpowiedzialności podatkowej płatnika lub inkasenta,

5) wypłacenia zaliczki, o której mowa w art. 34 § 2.

Art. 36.

§ 1. Na wniosek organu podatkowego właściwy sąd rejonowy dokonuje wpisu hipoteki ustawowej.

§ 2. Wpisanej hipotece ustawowej przysługuje pierwszeństwo przed hipotekami

ustawowymi nie ujawnionymi w księdze wieczystej.

§ 3. Zasady pierwszeństwa nie stosuje się:

1) jeżeli żadna z hipotek ustawowych nie została ujawniona w księdze wieczystej,

2) jeżeli przedmiot hipoteki ustawowej jest obciążony równocześnie hipoteką

ustanowioną dla zabezpieczenia długoterminowego kredytu bankowego na cele

mieszaniowe; w tym przypadku o pierwszeństwie decyduje kolejność wniosków o

dokonanie wpisu.

Art. 37.

Jeżeli organ podatkowy nie złoży wniosku o wpis hipoteki ustawowej w terminie

sześciu miesięcy od dnia jej powstania - hipoteka ustawowa wygasa.

Art. 38.

Jeżeli przedmiot hipoteki obciążają hipoteki ustawowe na rzecz Skarbu Państwa oraz

gminy nie wpisane w księdze wieczystej, suma uzyskana z licytacji przedmiotu

hipoteki podlega proporcjonalnemu podziałowi pomiędzy Skarb Państwa oraz gminę w

stosunku, w jakim pozostaje suma licytacyjna do łącznej kwoty wierzytelności Skarbu

Państwa oraz gminy.

Art. 39.

§ 1. W toku postępowania podatkowego, na żądanie organu podatkowego, podatnik,

płatnik lub inkasent obowiązany jest do wyjawienia nieruchomości oraz przysługujących mu praw majątkowych, które mogą być przedmiotem

hipoteki

ustawowej.

§ 2. Wyjawienia dokonuje się w formie oświadczenia składanego pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

§ 3. Minister Finansów może określić, w drodze zarządzenia, wzór formularza oświadczenia, o którym mowa w § 2.

Art. 40.

§ 1. Organ podatkowy, za zgodą właściciela nieruchomości lub prawa wymienionego w art. 34 § 4, wydaje nabywającemu, na jego wniosek, zaświadczenie o wysokości nie ujawnionych hipotek ustawowych.

§ 2. W zaświadczeniu, o którym mowa w § 1, organ podatkowy określa wysokość nie ujawnionych hipotek ustawowych na dzień wydania zaświadczenia.

§ 3. Hipoteka ustawowa powstała po dniu wydania zaświadczenia, a przed dniem przeniesienia własności, obciąża przedmiot hipoteki.

Art. 41.

§ 1. Skarbowi Państwa z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych w sposób przewidziany w art. 19 § 1 pkt 2 oraz z tytułu zaległości podatkowych w

podatkach stanowiących dochód budżetu państwa, przysługuje zastaw skarbowy na:

1) wszystkich, będących własnością podatnika rzeczach ruchomych służących

do wykonywania działalności gospodarczej lub wolnego zawodu oraz na zbywalnych prawach majątkowych związanych z prowadzoną działalnością,

2) innych niż wymienione w pkt 1 rzeczach ruchomych oraz na nie będących

przedmiotem hipoteki zbywalnych prawach majątkowych, jeżeli wartość przedmiotu zastawu wynosi co najmniej 10.000 zł.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do warunkowych wierzytelności Skarbu Państwa

wynikających z wypłacenia zaliczki naliczonego podatku od towarów i usług.

§ 3. Zastaw skarbowy, o którym mowa w § 1 pkt 1, obejmuje również rzeczy ruchome

nie stanowiące własności podatnika, jeżeli zostały zajęte w prowadzonym przez niego przedsiębiorstwie.

§ 4. Wszczęcie postępowania w sprawie ustanowienia zastawu, o którym mowa w § 1

pkt 2, następuje w przypadkach przewidzianych w art. 21 lub 22.

§ 5. Zastaw skarbowy jest skuteczny wobec każdorazowego właściciela przedmiotu

zastawu i ma pierwszeństwo przed jego wierzycielami osobistymi, z zastrzeżeniem art. 46.

§ 6. Przepisy § 1, 3 i 5 stosuje się odpowiednio do należności przypadających

od płatników lub inkasentów.

Art. 42.

§ 1. Zastaw skarbowy powstaje z dniem wpisu do rejestru zastawów skarbowych.

§ 2. Zastaw skarbowy wpisany wcześniej ma pierwszeństwo przed zastawem skarbowym wpisanym później.

Art. 43.

§ 1. Rejestry zastawów skarbowych prowadzone są przez urzędy skarbowe.

§ 2. Centralny Rejestr Zastawów Skarbowych prowadzi Minister Finansów.

Art. 44.

Wpis zastawu skarbowego do rejestru dokonywany jest na podstawie:

- 1) doręczonej decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego,
- 2) decyzji określającej wysokość zaległości podatkowej,

- 3) nakazu zapłaty, o którym mowa w art. 19 § 3,
- 4) decyzji o odpowiedzialności podatkowej płatnika lub inkasenta,
- 5) uwzględnionego wniosku w sprawie wypłacenia zaliczki, o której mowa w art. 41 § 2.

Art. 45.

W przypadku określonym w art. 41 § 4, spisu rzeczy ruchomych oraz praw majątkowych, które mogą być przedmiotem zastawu skarbowego dokonuje organ podatkowy; przepisy art. 39 stosuje się odpowiednio.

Art. 46.

W przypadku, gdy rzecz ruchoma lub prawo majątkowe zostały obciążone zastawem ujawnionym w innym rejestrze prowadzonym na podstawie odrębnych ustaw, zastaw wpisany wcześniej ma pierwszeństwo przed zastawem wpisanym później.

Art. 47.

§ 1. Organ podatkowy za zgodą właściciela rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego, o których mowa w art. 41 § 1, wydaje nabywającemu, na jego wniosek, zaświadczenie o obciążeniu tej rzeczy lub prawa zastawem skarbowym oraz o wysokości zabezpieczonego zobowiązania podatkowego lub zaległości podatkowej.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do osób, na rzecz których ma zostać ustanowiony zastaw umowny.

§ 3. W zaświadczeniu, o którym mowa w § 1, organ podatkowy określa wysokość zabezpieczonej należności podatkowej na dzień wydania zaświadczenia.

Rozdział 4 Terminy płatności

Art. 48.

§ 1. Termin płatności podatku wynosi 14 dni od dnia doręczenia decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego.

§ 2. Jeżeli przepisy prawa podatkowego określają kalendarzowo terminy płatności podatku, zaliczki na podatek lub raty podatku, a decyzja ustalająca wysokość zobowiązania podatkowego nie została doręczona co najmniej na czternaście dni przed terminem płatności podatku, pierwszej zaliczki na podatek lub pierwszej raty podatku, obowiązuje termin określony w §1.

§ 3. Jeżeli podatnik jest obowiązany sam obliczyć i wpłacić podatek, za termin płatności uważa się ostatni dzień, w którym, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, wpłata powinna nastąpić.

§ 4. Terminem płatności dla płatników i inkasentów jest ostatni dzień, w którym, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, powinna nastąpić wpłata należności z tytułu podatku.

§ 5. Minister Finansów może określać, w drodze rozporządzenia, kalendarzowo terminy płatności poszczególnych podatków, zaliczek na podatek lub rat podatku.

Art. 49.

§ 1. Organ podatkowy, ze względu na ważny interes podatnika, na jego wniosek, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku,
- 2) rozłożyć na raty zapłatę podatku lub zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę,
- 3) odraczać inne terminy przewidziane w przepisach prawa podatkowego, z wyjątkiem wymienionych w art. 51.

§ 2. Przepis § 1 pkt 2 stosuje się również do należności przypadających od płatników lub inkasentów, na podstawie decyzji o odpowiedzialności podatkowej.

§ 3. Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia, właściwość rzeczową organów podatkowych, w sprawach, o których mowa w § 1 i 2.

Art. 50.

§ 1. W razie wydania decyzji na podstawie art. 49 § 1 pkt 1 lub 2 terminem płatności jest dzień, w którym, zgodnie z decyzją, powinna nastąpić zapłata

odroczonego podatku albo poszczególnych rat, na które została rozłożona zaległość podatkowa lub podatek.

§ 2. Jeżeli w terminie określonym w decyzji podatnik nie dokonał zapłaty odroczonego podatku, bądź nie zapłacił którejkolwiek z rat, na które została

rozłożona zaległość podatkowa lub podatek, terminem płatności dla tej raty lub odroczonego podatku, zaliczki na podatek lub raty podatku, jest termin określony w art. 48 § 1 lub 3.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do rozłożonych na raty należności płatników lub inkasentów, wynikających z decyzji o ich odpowiedzialności.

Art. 51.

Minister Finansów może, w drodze rozporządzenia, ze względu na interes publiczny, przedłużać terminy przewidziane w przepisach prawa podatkowego, z wyjątkiem terminów określonych w art. 68-71, 76 § 1, art. 78 § 1, 79 § 3, art. 80 § 4, art. 84, art. 92 § 2 i art. 121 oraz w działach V i VI niniejszej ustawy.

Rozdział 5

Zaległość podatkowa

Art. 52.

§ 1. Zaległością podatkową jest podatek nie zapłacony w terminie płatności.

§ 2. Za zaległość podatkową uważa się także nie zapłaconą w terminie płatności zaliczkę na podatek, w tym również zaliczkę, o której mowa w art. 22 § 4, lub ratę podatku.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do należności z tytułu podatków, zaliczek na podatki oraz rat podatków nie wpłaconych w terminie płatności przez płatnika lub inkasenta.

Art. 53.

§ 1. Na równi z zaległością podatkową traktuje się także:

- 1) nadpłatę, jeżeli w zeznaniu lub w deklaracji, o których mowa w art. 74 § 2,

została wykazana nienależnie, lub w wysokości wyższej od należnej, a organ podatkowy dokonał jej zwrotu lub zaliczenia na zaległości podatkowe, bądź na

poczet bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych,

2) zwrot podatku, jeżeli podatnik otrzymał go nienależnie lub w wysokości

wyższej od należnej,

3) wynagrodzenie płatników lub inkasentów pobrane nienależnie lub w wysokości

wyższej od należnej.

§ 2. Przepisu § 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli zwrot nadpłaty lub zwrot

podatku został dokonany w trybie przewidzianym w art. 142.

Rozdział 6

Odsetki za zwłokę i opłata prolongacyjna

Art. 54.

§ 1. Od zaległości podatkowych naliczane są odsetki za zwłokę.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do nadpłat, zwrotu podatku oraz wynagrodzeń,

o których mowa w art. 53 § 1.

§ 3. Z zastrzeżeniem § 4, odsetki za zwłokę nalicza podatnik, płatnik lub inkasent.

§ 4. W przypadkach przewidzianych w art. 19 § 3, 6 i 7, art. 28 § 2 oraz art. 30

§ 1, odsetki za zwłokę nalicza organ podatkowy, określając ich wysokość na

dzień wydania nakazu zapłaty podatku, decyzji określającej wysokość zaległości

podatkowej, decyzji o zwrocie wynagrodzenia lub decyzji o odpowiedzialności

podatkowej płatnika (inkasenta).

§ 5. W przypadkach, o których mowa w art. 53 § 1, odsetki za zwłokę naliczane są

odpowiednio od dnia:

1) zwrotu nadpłaty lub jej zaliczenia na zaległości podatkowe, bądź na poczet

bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych,

2) zwrotu podatku,

3) pobrania wynagrodzenia.

Art. 55.

§ 1. Odsetki za zwłokę wpłacane są bez wezwania organu podatkowego.

§ 2. Jeżeli dokonana wpłata nie pokrywa kwoty zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę, wpłatę tę zalicza się proporcjonalnie na poczet kwoty

zaległości podatkowej oraz kwoty odsetek za zwłokę w stosunku, w jakim, w dniu

wpłaty, pozostaje kwota zaległości podatkowej do kwoty odsetek za zwłokę.

Art. 56.

§ 1. Stawka odsetek za zwłokę wynosi 200% podstawowej stopy oprocentowania kredytu refinansowego, ustalonej przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

§ 2. Stawka odsetek za zwłokę ulega obniżeniu lub podwyższeniu w stopniu odpowiadającym obniżeniu lub podwyższeniu podstawowej stopy oprocentowania

kredytu refinansowego, poczynając od dnia, w którym stopa ta uległa zmianie.

§ 3. Minister Finansów ogłasza, w drodze obwieszczenia, stawkę odsetek za zwłokę w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".

Art. 57.

§ 1. W razie wydania decyzji na podstawie art. 49 § 1 pkt 1 lub 2, dotyczącej

podatków:

- 1) dochodowego od osób prawnych,
- 2) dochodowego od osób fizycznych,
- 3) od towarów i usług,
- 4) akcyzowego,
- 5) importowego od towarów sprowadzanych lub nadsyłanych z zagranicy,
- 6) od gier,

organ podatkowy ustala opłatę prolongacyjną.

§ 2. Stawka opłaty prolongacyjnej wynosi 50 % stawki odsetek za zwłokę.

§ 3. Wysokość opłaty prolongacyjnej oblicza się przy zastosowaniu stawki opłaty

prolongacyjnej obowiązującej w dniu wydania decyzji, o której mowa w § 1.

§ 4. Opłata prolongacyjna wpłacana jest w terminach płatności, o których mowa

w art. 50 § 1; w razie niedotrzymania terminu płatności art. 50 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Organ podatkowy może odstąpić od ustalenia opłaty prolongacyjnej, jeżeli

wydanie decyzji, o której mowa w § 1, następuje w związku z bankowym postępowaniem ugodowym lub postępowaniem układowym.

§ 6. Przepisy § 1-4 oraz art. 50 § 3 stosuje się również do rozłożonych na raty

należności płatników lub inkasentów, wynikających z decyzji o ich odpowiedzialności podatkowej z tytułu podatków wymienionych w § 1.

Art. 58.

Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe zasady naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej,
- 2) przypadki, w których odsetki za zwłokę nie są naliczane.

Rozdział 7

Wygaśnięcie zobowiązań podatkowych

Art. 59.

§ 1. Zobowiązanie podatkowe wygasa w całości lub w części:

1) przez zapłatę podatku, w tym również potrącenie oraz zaliczenie nadpłaty

na poczet zaległości podatkowych lub bieżących zobowiązań podatkowych,

zaniechanie poboru podatku, a także umorzenie zaległości podatkowych,

2) w razie pobrania podatku przez płatnika lub inkasenta,

3) przez przedawnienie.

§ 2. Zobowiązanie płatnika lub inkasenta wygasa w całości lub w części:

1) przez zapłatę należności wynikającej z decyzji o odpowiedzialności podatkowej płatnika lub inkasenta,

2) przez przedawnienie.

Art. 60,

§ 1. Za termin dokonania zapłaty podatku uważa się:

1) przy zapłacie gotówką - dzień wpłacenia podatku w kasie organu podatkowego

lub na rachunek tego organu w banku, w placówce pocztowej albo pobrania

podatku przez płatnika lub inkasenta,

2) w obrocie bezgotówkowym - dzień obciążenia rachunku bankowego podatnika na

podstawie polecenia przelewu lub na podstawie zlecenia pokrycia należności

wystawionego przez organ podatkowy.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do wpłat dokonywanych przez płatnika lub inkasenta.

§ 3. Minister Finansów może określić, w drodze rozporządzenia, terminy dokonania

zapłaty podatku dla innych, niż wymienione w § 1, przypadków.

Art. 61.

§ 1. Zapłata podatków przez podatników prowadzących działalność gospodarczą

i obowiązanych do prowadzenia księgi rachunkowej lub podatkowej księgi przychodów i rozchodów następuje w formie bankowych rozliczeń bezgotówkowych.

§ 2. Formę rozliczeń, o której mowa w § 1, stosuje się również do wpłat podatków

pobranych przez płatników, jeżeli płatnicy spełniają warunki określone w § 1.

§ 3. Przepisu § 1 nie stosuje się:

1) do zapłaty podatków nie związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą,

2) gdy zapłata podatku, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, dokonywana

jest papierami wartościowymi, znakami skarbowymi akcyzy, znakami opłaty

skarbowej lub urzędowymi blankietami wekslowymi,

3) do podatków pobieranych przez płatników lub inkasentów.

§ 4. Minister Finansów może, w drodze rozporządzenia, dopuścić zapłatę niektórych

podatków papierami wartościowymi oraz określić szczegółowe zasady stosowania

tej formy zapłaty.

Art. 62.

§ 1. Jeżeli na podatniku ciąży zobowiązania podatkowe z tytułu różnych podatków,

dokonaną wpłatę zalicza się na pokrycie podatku, zaliczki na podatek, raty

podatku lub zaległości podatkowej, począwszy od zobowiązania o najwcześniejszym

terminie płatności, chyba że podatnik wskaże, na poczet którego zobowiązania

dokonyje wpłaty.

§ 2. W razie rozłożenia podatku lub zaległości podatkowej na raty, dokonaną

wpłatę zalicza się na poczet raty o najwcześniejszym terminie płatności.

§ 3. Do wpłat zaliczonych na zaległość podatkową stosuje się art. 55 § 2.

Art. 63.

§ 1. Podstawy opodatkowania zaokrągla się do pełnego złotego, a kwoty podatków,

odsetek za zwłokę oraz opłat prolongacyjnych - do pełnej dziesiątki groszy.

§ 2. Minister Finansów może, w drodze rozporządzenia, określić:

1) szczegółowe sposoby zaokrąglania podstaw opodatkowania, kwot podatków,

odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej,

2) odmienne, niż określone w § 1, zasady zaokrąglania podstaw opodatkowania

oraz kwot podatków, z tytułu niektórych zobowiązań podatkowych,

3) szczegółowe zasady i sposoby zaokrąglania kwot wykazywanych w księgach podatkowych, a także w fakturach oraz rachunkach wystawianych przez podatników,

4) przypadki, w których zaokrąglania nie stosuje się.

Art. 64.

§ 1. Bieżące zobowiązania podatkowe oraz zaległości podatkowe w podatkach stanowiących dochód budżetu państwa podlegają, na wniosek podatnika, potrąceniu z wzajemnej, bezspornej i wymagalnej wierzytelności podatnika

wobec Skarbu Państwa, z tytułu:

1) prawomocnego wyroku sądowego wydanego na podstawie art. 417 lub 419 Kodeksu cywilnego,

2) prawomocnej ugody sądowej zawartej w związku z zaistnieniem okoliczności

przewidzianych w art. 417 lub 419 Kodeksu cywilnego,

3) nabycia przez Skarb Państwa nieruchomości na cele uzasadniające jej wywłaszczenie lub wywłaszczenia nieruchomości na podstawie przepisów o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości,

4) odszkodowania za niesłuszne skazanie albo oczywiście niesłuszne aresztowanie

lub zatrzymanie, uzyskanego na podstawie art. 487 Kodeksu

postępowania

karnego,

5) odszkodowania uzyskanego na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o

uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149 i z 1993 r. Nr 36, poz. 159).

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do wzajemnych, bezspornych i wymagalnych

wierzytelności podatnika wobec państwowych jednostek budżetowych z tytułu robót

budowlanych, dostaw lub usług realizowanych w trybie przewidzianym w ustawie z

dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz.U. Nr 76, poz. 344 i

Nr 130, poz. 645).

§ 3. Potrącenia z tytułów wymienionych w § 1 i 2 można również dokonać z urzędu.

§ 4. Na wniosek podatnika wierzytelności z tytułów wymienionych w § 1 i 2 mogą być również zaliczane na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych.

§ 5. Potrącenie następuje:

1) z dniem złożenia wniosku - w przypadku przewidzianym w § 1,

2) z dniem wydania przez organ podatkowy postanowienia - w przypadku przewidzianym w § 3.

§ 6. Odmowa potrącenia następuje w drodze decyzji.

Art. 65.

Przepisy art. 64 § 1 pkt 3 oraz § 2-6 stosuje się odpowiednio do podatków stanowiących dochody budżetów gmin.

Art. 66.

§ 1. Szczególnym sposobem zapłaty podatku jest przejęcie rzeczy lub praw majątkowych na własność:

1) Skarbu Państwa - za zaległości podatkowe z tytułu podatków stanowiących

dochody budżetu państwa,

2) gminy - za zaległości podatkowe z tytułu podatków stanowiących dochody

gminy.

§ 2. Przejęcie, o którym mowa w § 1 pkt 1, następuje na wniosek podatnika,

na podstawie umowy zawartej, za zgodą właściwego urzędu skarbowego, pomiędzy rejonowym organem rządowej administracji ogólnej a podatnikiem,

a w przypadku przewidzianym w § 1 pkt 2 - na podstawie umowy zawartej pomiędzy zarządem gminy a podatnikiem.

§ 3. Minister Finansów może, w drodze rozporządzenia, określić rodzaje rzeczy

i praw majątkowych, które mogą zostać przejęte na własność Skarbu Państwa oraz

szczegółowe zasady i tryb postępowania przy ich przejmowaniu.

Art. 67.

§ 1. W przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym organ podatkowy, na wniosek podatnika, może umorzyć w całości lub w

części zaległości podatkowe lub odsetki za zwłokę.

§ 2. Umorzenie zaległości podatkowej powoduje również umorzenie odsetek za zwłokę w

całości lub w takiej części, w jakiej została umorzona zaległość podatkowa.

§ 3. Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia, właściwość rzeczową

organów podatkowych w sprawach umarzania zaległości podatkowych oraz odsetek za

zwłokę.

§ 4. Minister Finansów może, w drodze zarządzenia, umarzać zaległości podatkowe

z tytułu podatków stanowiących dochody budżetu państwa lub odsetki za zwłokę

przypadające od tych zaległości.

Rozdział 8

Przedawnienie

Art. 68.

§ 1. Zobowiązanie podatkowe, o którym mowa w art. 19 § 1 pkt 2, nie powstaje,

jeżeli decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona po upływie trzech

lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy.

§ 2. Jeżeli podatnik:

1) nie złożył deklaracji w terminie przewidzianym w przepisach prawa podatkowego,

2) w złożonej deklaracji nie ujawnił wszystkich danych niezbędnych do ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego

- zobowiązanie podatkowe, o którym mowa w § 1, nie powstaje, jeżeli decyzja

ustalająca wysokość tego zobowiązania została doręczona po upływie pięciu lat,

licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy.

§ 3. Przepis § 2 stosuje się również do opodatkowania dochodu nie znajdującego

pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów lub pochodzącego ze źródeł nieujawnionych.

§ 4. W przypadku, o którym mowa w § 3, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od

końca roku, w którym upłynął termin do złożenia zeznania rocznego dla podatników podatku dochodowego od osób fizycznych.

§ 5. Bieg przedawnienia zawiesza się, jeżeli wydanie decyzji jest uzależnione

od rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd;
zawieszenie
biegu przedawnienia trwa do dnia, w którym decyzja innego organu stała się
ostateczna lub orzeczenie sądu uprawomocniło się - nie dłużej jednak
niż przez
24 miesiące.

Art. 69.

§ 1. W razie niedopełnienia przez podatnika warunków uprawniających do skorzystania z uzyskanej ulgi podatkowej, prawo do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe powstaje ponownie w dniu, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące utratę prawa do ulgi.

§ 2. Termin do wydania decyzji, o której mowa w § 1, wynosi trzy lata od końca roku podatkowego, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące utratę prawa do ulgi podatkowej, a jeżeli podatnik nie zgłosił organowi podatkowemu utraty prawa do ulg - pięć lat.

§ 3. Ustalenie wysokości zobowiązania podatkowego następuje na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu powstania obowiązku podatkowego.

§ 4. Jeżeli, zgodnie z odrębnymi przepisami, zobowiązanie podatkowe ustalane jest na rok kalendarzowy lub na inny okres, decyzja, o której mowa w §1, wydawana jest na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu nabycia prawa do ulgi.

Art. 70.

§ 1. Zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku.

§ 2. Bieg przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wydania decyzji, o których mowa w art. 49 § 1 pkt 1 i 2, do dnia terminu płatności odroczonego podatku, ostatniej raty podatku lub ostatniej raty zaległości podatkowej.

§ 3. Bieg przedawnienia przerywa się przez czynność egzekucyjną, o której podatnik został powiadomiony.

§ 4. Po przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo od następnego dnia po dniu, w którym zakończono postępowanie egzekucyjne.

§ 5. Ponowna czynność egzekucyjna nie przerywa biegu przedawnienia.

§ 6. Nie ulegają przedawnieniu zobowiązania podatkowe zabezpieczone hipoteką; jednakże po upływie terminu określonego w § 1, zaległość podatkowa może być egzekwowana tylko z przedmiotu hipoteki.

Art. 71.

Przepisy art. 70 stosują się odpowiednio do należności płatników lub inkasentów z tytułu nie pobranych albo nie wpłaconych podatków.

Rozdział 9
Nadpłata

Art. 72.

§ 1. Za nadpłatę uważa się:

- 1) kwotę nadpłaconego lub nienależnie zapłaconego podatku,
- 2) kwotę podatku pobraną przez płatnika nienależnie lub w wysokości wyższej

od należnej,

3) świadczenie płatnika lub inkasenta, jeżeli w decyzji, o której mowa w

art. 30 § 1, określono je nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej.

§ 2. W przypadku, gdy organ podatkowy uchyli decyzję określającą wysokość zaległości podatkowej lub decyzję, o której mowa w art. 30 § 1, bądź stwierdzi

nieważność takich decyzji, a następnie, w terminie przewidzianym w art. 76 § 1

pkt 3, zostanie wydana decyzja w tej samej sprawie, nadpłatę stanowi różnica

pomiędzy podatkiem wpłaconym, a podatkiem wynikającym z tej decyzji.

Art. 73.

§ 1. Wysokość nadpłaty określana jest przez organ podatkowy, a w przypadkach

wymienionych w art. 74 § 2 - przez podatnika.

§ 2. Jeżeli nadpłata powstała w wyniku prawomocnego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, a podatnik, którego zobowiązanie podatkowe powstało w sposób przewidziany w art. 19 § 1 pkt 1:

1) złożył jedną z deklaracji, o których mowa w art. 74 § 2 lub inną deklarację,

z której wynika wysokość zobowiązania podatkowego - wysokość nadpłaty określa

podatnik we wniosku o jej zwrot, składając równocześnie skorygowaną deklarację,

2) został rozliczony przez płatnika - wysokość nadpłaty określa podatnik

we wniosku o jej zwrot, składając równocześnie zeznanie, o którym mowa w art. 74 § 2 pkt 1,

3) nie był obowiązany do składania deklaracji - wysokość nadpłaty określa

podatnik we wniosku o jej zwrot.

Art. 74.

§ 1. Nadpłata powstaje z dniem:

1) zapłaty przez podatnika podatku nienależnego lub w wysokości wyższej

od należnej,

2) pobrania przez płatnika podatku nienależnego lub w wysokości wyższej

od należnej,

3) zapłaty przez płatnika lub inkasenta należności wynikającej z decyzji o

odpowiedzialności płatnika (inkasenta), jeżeli świadczenie to było nienależne

lub zostało określone w wysokości wyższej od należnej.

§ 2. Jeżeli, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, podatnik jest obowiązany

do wpłacania zaliczek na podatek, a także gdy zaliczki na podatek są pobierane przez płatnika, nadpłata powstaje z dniem złożenia:

1) zeznania rocznego - dla podatników podatku dochodowego od osób fizycznych,

2) zeznania wstępnego - dla podatników podatku dochodowego od osób prawnych,

3) deklaracji podatku akcyzowego - dla podatników podatku akcyzowego.

Art. 75.

§ 1. Nadpłaty podlegają zaliczeniu z urzędu na zaległe oraz bieżące zobowiązania

podatkowe, a w razie ich braku podlegają zwrotowi z urzędu, chyba że podatnik

złoży wniosek o zaliczenie nadpłaty w całości lub w części na poczet przyszłych

zobowiązań podatkowych.

§ 2. Nadpłatę wynikającą z zaliczek na podatek zwraca się po zakończeniu okresu, za

który rozlicza się podatek; jeżeli jednak nadpłata wynika z decyzji wydanej na

podstawie art. 79 § 1 zwrot nadpłaty następuje w terminie określonym w art. 76

§ 1 pkt 2 lit. a.

Art. 76.

§ 1. Nadpłata podlega zwrotowi w terminie:

1) miesiąca - od dnia wydania decyzji o zmianie decyzji:

a) ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego lub określającej wysokość

zaległości podatkowej,

b) o odpowiedzialności płatnika lub inkasenta,

2) miesiąca:

a) od dnia wydania decyzji o stwierdzeniu nadpłaty,

b) od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 73 § 2,

3) dwóch miesięcy - od dnia wydania decyzji o uchyleniu lub stwierdzeniu

nieważności decyzji:

a) ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego lub określającej wysokość zaległości podatkowej,

b) o odpowiedzialności płatnika lub inkasenta,

4) trzech miesięcy - od dnia złożenia zeznania lub deklaracji, o których

mowa w art. 74 § 2.

§ 2. Zwrot nadpłaty następuje na rachunek bankowy podatnika, płatnika lub inkasenta.

§ 3. Na wniosek podatnika, płatnika lub inkasenta nie obowiązanych do posiadania

rachunku bankowego, zwrot nadpłaty następuje w gotówce.

Art. 77.

§ 1. Nadpłaty podlegają oprocentowaniu w wysokości odsetek za zwłokę pobieranych

od zaległości podatkowych.

§ 2. Oprocentowanie przysługuje:

1) w wypadkach przewidzianych w art. 76 § 1 pkt 1 i 3 - od dnia powstania

nadpłaty,

2) w wypadku przewidzianym w art. 76 § 1 pkt 2 lit. a - od dnia złożenia

wniosku o stwierdzenie nadpłaty:

a) jeżeli nadpłata nie została zwrócona w terminie miesiąca od dnia wydania decyzji o stwierdzeniu nadpłaty,

b) jeżeli decyzja w sprawie stwierdzenia nadpłaty nie została wydana

w

terminie dwóch miesięcy od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty,

3) w wypadku przewidzianym w art. 76 § 1 pkt 4 - od dnia powstania nadpłaty,

jeżeli nadpłata nie została zwrócona w terminie trzech miesięcy od

dnia

złożenia zeznania lub deklaracji, o których mowa w art. 74 § 2

- do dnia zwrotu nadpłaty lub do dnia złożenia wniosku o zaliczenie nadpłaty na poczet bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych.

§ 3. W wypadku przewidzianym w art. 76 § 1 pkt 2 lit. b, oprocentowanie przysługuje od dnia powstania nadpłaty do dnia ogłoszenia przez

Prezesa

Trybunału Konstytucyjnego o utracie mocy obowiązującej w całości lub w części aktu normatywnego lub dnia, w którym uchylono lub zmieniono w całości lub w części ten akt, a jeżeli nadpłata nie została zwrócona w terminie

miesiąca od dnia złożenia wniosku - do dnia zwrotu nadpłaty.

§ 4. Za dzień zwrotu nadpłaty uważa się dzień, w którym organ podatkowy wydał

dyspozycję przekazania uprawnionemu nadpłaty na rachunek bankowy lub za pośrednictwem poczty.

Art. 78.

§ 1. Prawo do zwrotu nadpłaty wygasa po upływie trzech lat, licząc od końca

roku kalendarzowego, w którym upłynął termin określony w art. 76 § 1.

§ 2. Po upływie terminu określonego w § 1 wygasa również prawo do żądania zaliczenia nadpłaty na poczet bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych.

§ 3. Złożenie wniosku o zwrot nadpłaty lub o zaliczenie nadpłaty na poczet bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych przerywa bieg terminu do zwrotu nadpłaty.

Rozdział 10

Stwierdzenie nadpłaty

Art. 79.

§ 1. Jeżeli podatnik kwestionuje zasadność pobrania przez płatnika podatku albo

wysokość pobranego podatku może złożyć żądanie stwierdzenia nadpłaty podatku.

§ 2. Uprawnienie określone w § 1 przysługuje również podatnikom, których zobowiązanie podatkowe powstaje w sposób przewidziany w art. 19 § 1 pkt 1,

jeżeli:

1) w zeznaniach (deklaracji), o których mowa w art. 74 § 2, wykazali zobowiązanie podatkowe w wysokości wyższej od należnej i wpłacili zadeklarowany podatek albo wykazali kwotę nadpłaty w wysokości niższej

od należnej,

2) w deklaracjach innych niż wymienione w art. 74 § 2 pkt 3 wykazali zobowiązanie podatkowe w wysokości wyższej od należnej i wpłacili zadeklarowany podatek albo wykazali kwotę podatku przypadającego do zwrotu

w wysokości niższej od należnej,

3) nie będąc obowiązany do składania zeznań (deklaracji), dokonali wpłaty podatku w wysokości wyższej od należnej.

§ 3. Prawo do żądania stwierdzenia nadpłaty wygasa:

1) w przypadkach, o których mowa w § 1, po upływie pięciu lat od dnia: a) pobrania przez płatnika podatku nienależnie lub w wysokości wyższej

od należnej,

b) złożenia zeznania, o którym mowa w art. 74 § 2 pkt 1,

c) uprawomocnienia się decyzji o uchyleniu lub zmianie decyzji, na podstawie której płatnik dokonał obliczenia podatku,

2) w przypadkach, o których mowa w § 2 pkt 1 i 2 - po upływie pięciu lat

od dnia złożenia zeznania (deklaracji), w którym wykazano zobowiązanie

podatkowe w wysokości wyższej od należnej albo kwotę nadpłaty lub podatku

przypadającego do zwrotu w wysokości niższej od należnej,

3) w przypadku, o którym mowa w § 2 pkt 3 - po upływie pięciu lat od dnia, w

którym dokonano wpłaty podatku.

§ 4. Przepisów § 2 pkt 2 oraz § 3 pkt 2 nie stosuje się, jeżeli ustawy podatkowe

przewidują odmienny tryb zwrotu podatku.

Art. 80.

§ 1. Podatnicy, których zobowiązanie podatkowe powstało w sposób przewidziany

w art. 19 § 1 pkt 1, korygują uprzednio złożoną deklarację w razie:

- § 2,
- 1) złożenia wniosku o zwrot nadpłaty w trybie przewidzianym w art. 73
 - 2) wydania przez organ podatkowy decyzji na podstawie art. 79 § 1 lub 2.

§ 2. Prawo do skorygowania deklaracji przysługuje również podatnikom, którzy

w złożonej deklaracji wykazali zobowiązanie podatkowe w wysokości niższej

od należnej albo kwotę nadpłaty lub podatku przypadającego do zwrotu w wysokości wyższej od należnej.

§ 3. W przypadku skorygowania deklaracji organ podatkowy nie stosuje kar przewidzianych w ustawie karnej skarbowej oraz sankcji, z wyjątkiem odsetek

za zwłokę, wynikających z przepisów prawa podatkowego.

§ 4. Prawo, o którym mowa w § 2, wygasa:

- 1) po upływie pięciu lat od dnia złożenia deklaracji,
- 2) jeżeli przed upływem terminu, określonego w pkt 1, wszczęto postępowanie

podatkowe lub kontrolę podatkową.

§ 5. Minister Finansów może określić, w drodze rozporządzenia, inne przypadki

uprawniasjące podatnika do:

- 1) skorygowania uprzednio złożonej deklaracji,
- 2) złożenia deklaracji, której nie złożył, mimo że był do tego obowiązany.

Rozdział 11

Zwrot podatku

Art. 81.

§ 1. Podatnicy oraz inne osoby, które na podstawie ustaw podatkowych, są uprawnione do otrzymania zwrotu podatku nie będącego nadpłatą, są obowiązane obliczyć kwotę należnego zwrotu i złożyć właściwemu organowi

podatkowemu deklarację lub wniosek w tej sprawie, w trybie przewidzianym

w odrębnych przepisach.

§ 2. Uprawnieni do zwrotu podatku obowiązani są prowadzić ewidencję pozwalającą

na określenie kwoty zwrotu w prawidłowej wysokości albo dysponować dokumentami

uzasadniającymi otrzymanie zwrotu.

Art. 82.

§ 1. Organ podatkowy, który otrzymał deklarację lub wniosek, o których mowa

w art. 81 § 1, dokonuje zwrotu podatku na rachunek bankowy uprawnionego.

§ 2. Przepis art. 75 § 1 oraz art. 76 § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 83.

Jeżeli zwrot podatku nie przysługuje lub przysługuje w wysokości niższej od wykazanej w deklaracji lub wniosku, organ podatkowy wydaje odpowiednio decyzję o

odmowie zwrotu podatku lub decyzję określającą kwotę podatku do zwrotu.

Art. 84.

§ 1. Organ podatkowy, w przypadkach uzasadnionych interesem publicznym, może z urzędu, na czas nie dłuższy niż 60 dni, odroczyć termin zwrotu podatku.

§ 2. W przypadku określonym w § 1 uprawnionemu przysługuje oprocentowanie w wysokości przewidzianej dla opłaty prolongacyjnej.

Rozdział 12
Informacje podatkowe
Art. 85.

§ 1. Osoby prawne, jednostki organizacyjnie nie mające osobowości prawnej oraz

osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą lub wykonujące wolny zawód są

obowiązane - na pisemne żądanie organu podatkowego - do sporządzania i przekazywania informacji o zdarzeniach wynikających ze stosunków cywilnoprawnych albo z prawa pracy, mogących mieć wpływ na powstanie obowiązku

podatkowego lub wysokość zobowiązania podatkowego osób lub jednostek, z którymi

zawarto umowę.

§ 2. Banki, na żądanie:

1) urzędu skarbowego, obowiązane są do sporządzania i przekazywania informacji

dotyczących nabycia akcji od Skarbu Państwa i obligacji Skarbu Państwa, a

także obrotu tymi papierami wartościowymi, jeżeli wydatki na ich nabycie

zostały przez podatnika odliczone od dochodu podlegającego opodatkowaniu

podatkiem dochodowym,

2) właściwej izby skarbowej, za zgodą podatnika, obowiązane są do sporządzania

i przekazywania danych dotyczących liczby rachunków bankowych posiadanych

przez podatników prowadzących działalność gospodarczą lub wykonujących wolne

zawody, a także obrotów lub stanów tych rachunków, z wyjątkiem rachunków

oszczędnościowych - wkładów oszczędnościowych.

§ 3. W razie odmowy wyrażenia zgody, o której mowa w § 2 pkt 2, deklarację podatnika uznaje się za nierzetelną.

§ 4. Przepis § 2 pkt 1 stosuje się również do podmiotów prowadzących przedsiębiorstwa maklerskie.

§ 5. Organ podatkowy określa zakres żądanych informacji, o których mowa w § 1, 2 i

4 oraz termin ich przekazania.

§ 6. Minister Finansów może określić, w drodze rozporządzenia, podmioty obowiązane do sporządzania oraz przekazywania informacji, o których mowa w § 1, bez wezwania organu podatkowego oraz zakres tych informacji,

a także szczegółowe zasady i tryb ich sporządzania i przekazywania.

Art. 86.

Minister Finansów, w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych określi, w drodze zarządzenia, zakres i tryb przekazywania informacji,

o których mowa w art. 85 § 1, przez organy lub jednostki podległe tym ministrom.

Art. 87.

§ 1. Sądy, komornicy sądowi oraz notariusze są obowiązani sporządzać i przekazywać

właściwym organom podatkowym informacje podatkowe o zdarzeniach prawnych, które

mogą spowodować powstanie zobowiązania podatkowego.

§ 2. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z Ministrem Finansów, określi,

w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres, terminy oraz sposób przekazywania

informacji przez sądy, komorników sądowych i notariuszy.

Art. 88.

Minister Finansów może określić, w drodze rozporządzenia:

1) grupy podmiotów obowiązanych do:

a) składania zeznań, wykazów, informacji lub deklaracji oraz ustalać zakres

danych zawartych w tych dokumentach, a także terminy ich składania i rodzaje

dokumentów, które powinny być do nich dołączone,

b) prowadzenia ksiąg lub ewidencji oraz określać rodzaje i sposoby prowadzenia

tych dokumentów, szczególne warunki, jakim powinny one odpowiadać, aby

stanowiły dowód pozwalający na określenie zobowiązań podatkowych,

2) szczegółowy zakres obowiązków związanych z prowadzeniem ksiąg lub ewidencji.

Art. 89.

§ 1. Podatnicy obowiązani do prowadzenia ksiąg podatkowych przechowują księgi i

związane z ich prowadzeniem dokumenty przez okres pięciu lat, licząc od końca

roku kalendarzowego, w którym księgi były prowadzone.

§ 2. Przepis § 1 nie dotyczy podatników, którzy zgodnie z odrębnymi przepisami,

są obowiązani do złożenia ksiąg podatkowych wraz z zeznaniem podatkowym.

Rozdział 13

Rachunki

Art. 90.

§ 1. Podatnicy prowadzący działalność gospodarczą lub wykonujący wolny zawód

obowiązani są - na żądanie kupującego lub usługobiorcy - wystawić rachunek

potwierdzający dokonanie sprzedaży lub wykonanie usługi.

§ 2. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia:

1) może zwolnić niektóre grupy podatników z obowiązku wystawiania rachunków,

o których mowa w § 1,

2) określi zakres informacji, które muszą być zawarte w rachunkach oraz

wymogi, którym rachunki powinny odpowiadać.

Art. 91.

Minister Finansów może określić, w drodze rozporządzenia:

1) przypadki, w których podatnicy są obowiązani do:

a) dokumentowania rachunkami nabycia towarów lub usług,

b) prowadzenia ewidencji rachunków dokumentujących nabycie towarów lub usług,

2) dodatkowe obowiązki ewidencyjne związane z nabyciem niektórych towarów lub

usług przez podatników nie obowiązanych do prowadzenia ksiąg.

Art. 92.

§ 1. Podatnicy, na których, na podstawie art. 91 pkt 1, nałożono obowiązek dokumentowania rachunkami nabycia towarów lub usług, składają żądanie wystawienia rachunku nie później niż w dniu zawarcia umowy.

§ 2. Zbywcy towarów i usług, od których zażądano rachunku, wystawiają rachunek niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie siedmiu dni od dnia wykonania usługi lub wydania towaru; jeżeli jednak w przypadku określonym w art. 90 § 1 żądanie wystawienia rachunku zostało zgłoszone po wykonaniu usługi lub wydaniu towaru, wystawienie rachunku następuje w terminie siedmiu dni od dnia zgłoszenia żądania.

Art. 93.

§ 1. Podatnicy wystawiający rachunki są obowiązani kolejno je numerować i przechowywać kopie tych rachunków w kolejności ich wystawienia w okresie pięciu lat kalendarzowych, licząc od końca roku, w którym wystawiono rachunek.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do podatników obowiązanych do żądania rachunków.

Art. 94.

Przepisów art. 90-93 nie stosuje się do faktur i rachunków uproszczonych wystawianych przez podatników podatku od towarów i usług.

Rozdział 14

Odpowiedzialność solidarna

Art. 95.

Do odpowiedzialności solidarnej za zobowiązania podatkowe stosuje się przepisy

Kodeksu cywilnego dla zobowiązań cywilnoprawnych.

Art. 96.

§ 1. Jeżeli, zgodnie z ustawami podatkowymi, podatnicy ponoszą solidarną odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe, a zobowiązanie to powstaje w sposób przewidziany w art. 19 § 1 pkt 2, odpowiedzialność solidarna powstaje pod warunkiem doręczenia co najmniej dwóm podatnikom decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się do zobowiązań podatkowych pobieranych w formie

łącznego zobowiązania pieniężnego; w tym przypadku zasady odpowiedzialności

solidarnej stosuje się z chwilą doręczenia decyzji (nakazu płatniczego) osobie,

na którą, zgodnie z odrębnymi przepisami, wystawia się decyzję (nakaz płatniczy).

Rozdział 15

Prawa i obowiązki następców prawnych

Art. 97.

§ 1. Jeżeli odrębne ustawy nie stanowią inaczej, osoba prawna powstała w wyniku:

1) przekształcenia innej osoby prawnej,

2) połączenia się osób prawnych,

wstępuje we wszelkie, przewidziane w przepisach prawa podatkowego, prawa i

obowiązki przekształconej osoby prawnej albo każdej z łączących się osób

prawnych.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do praw i obowiązków wynikających z decyzji

administracyjnych wydanych na podstawie przepisów prawa podatkowego.

Art. 98.

Przepis art. 97, z zastrzeżeniem art. 99, stosuje się również do spółek, którym

na podstawie przepisów o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, oddano do odpłatnego korzystania mienie zlikwidowanego przedsiębiorstwa.

Art. 99.

§ 1. Odpowiedzialność spółek, o których mowa w art. 98, z tytułu:

1) odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych zlikwidowanego przedsiębiorstwa,
2) oprocentowania przypadających do zwrotu zaliczek naliczonego podatku

od towarów i usług
- ograniczona jest do odsetek (oprocentowania) naliczonych do dnia likwidacji przedsiębiorstwa państwowego.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do odpowiedzialności Skarbu Państwa

lub gminy z tytułu oprocentowania nadpłat oraz oprocentowania zwrotu różnicy podatku od towarów i usług.

Art. 100.

Odsetki za zwłokę oraz oprocentowanie, o których mowa w art. 99, naliczane są nadal:

1) po upływie 14 dni, od dnia doręczenia spółce decyzji określającej wysokość zaległości podatkowej lub wydania decyzji w sprawie zwrotu zaliczek naliczonego podatku od towarów i usług,

2) począwszy od dnia otrzymania przez organ podatkowy wniosku o zwrot nadpłaty lub o zwrot różnicy podatku od towarów i usług.

Art. 101

§ 1. Spadkobiercy podatnika, z zastrzeżeniem § 2 i 3, przejmują wszelkie, przewidziane w przepisach prawa podatkowego, prawa i obowiązki spadkodawcy.

§ 2. Jeżeli, na podstawie przepisów prawa podatkowego, spadkodawca korzystał

z praw o charakterze niepieniężnym, związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, uprawnienia te przechodzą na spadkobierców pod warunkiem dalszego prowadzenia tej działalności.

§ 3. Spadkobierca nie przejmuje numeru identyfikacji podatkowej spadkodawcy.

Art. 102.

Bieg terminów przewidzianych w art. 70, 71, 76 § 1, art. 78 § 1, art. 79 § 3

oraz art. 80 § 4 ulega zawieszeniu od dnia śmierci spadkodawcy do dnia uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym upłynęły dwa lata od śmierci spadkodawcy.

Art. 103.

§ 1. Spadkobiercy ponoszą solidarną odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe spadkodawcy.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do:

1) pobranych a nie wpłaconych podatków, z tytułu sprawowanej przez spadkodawcę funkcji płatnika lub inkasenta,
2) odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych spadkodawcy,
3) nie zwróconych przez spadkodawcę zaliczek naliczonego podatku od towarów i usług oraz ich oprocentowania,
4) opłaty prolongacyjnej,
5) kosztów postępowania egzekucyjnego.

§ 3. Na wniosek osoby, która uprawdopodobni, że jest spadkobiercą, organ podatkowy wydaje zaświadczenie o wysokości znanych temu organowi, wymienionych w § 1 i 2, zobowiązań spadkodawcy.

Art. 104.

§ 1. Do odpowiedzialności spadkobierców stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego

o odpowiedzialności za długi spadkowe.

§ 2. O odpowiedzialności spadkobierców z tytułu poszczególnych zobowiązań podatkowych spadkodawcy orzekają, w odrębnych decyzjach, organy podatkowe

właściwe miejscowo dla spadkodawcy.

§ 3. W decyzji, o której mowa w § 2, organ podatkowy określa wysokość:

1) zaległości podatkowych spadkodawcy oraz odsetek za zwłokę przypadających od tych zaległości,
2) nie zwróconych przez spadkodawcę zaliczek naliczonego podatku od towarów i

usług oraz ich oprocentowania,

3) kosztów postępowania egzekucyjnego.

§ 4. Termin płatności należności wymienionych w § 3 wynosi 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

Art. 105.

§ 1. Odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych spadkodawcy oraz oprocentowanie

nie zwróconych zaliczek naliczonego podatku od towarów i usług, naliczane są do

dnia objęcia spadku przez spadkobierców.

§ 2. Odsetki za zwłokę oraz oprocentowanie, o których mowa w § 1, naliczane są

nadal w przypadku niedotrzymania przez spadkobierców terminu określonego w

art. 104 § 4.

Art. 106.

Organy podatkowe zawiadamiają spadkobierców o złożonych przez spadkodawcę odwołaniach od decyzji, zażaleniach na postanowienia oraz skargach do sądu administracyjnego, o decyzjach wydanych na podstawie art. 49 § 1 pkt 1 lub 2, a

także o decyzjach i postanowieniach, które zostały doręczone spadkodawcy, a w dniu

jego śmierci nie upłynął jeszcze termin do złożenia odwołania, zażalenia lub skargi

do sądu administracyjnego.

Art. 107.

§ 1. Jeżeli spadkodawca był podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych,

organ podatkowy informuje spadkobierców o wysokości dochodu spadkodawcy oraz o

wysokości wpłaconych zaliczek na podatek lub podatku, podając równocześnie

przypadającą do zapłacenia kwotę podatku.

§ 2. Jeżeli spadkodawca poniósł wydatki uprawniające do ulg lub odliczeń, spadkobiercy dokonują rozliczenia podatku w terminie 30 dni od dnia otrzymania

informacji, o której mowa w § 1.

§ 3. Termin płatności podatku wynosi 30 dni od dnia doręczenia informacji, o

której mowa w § 1.

Art. 108.

§ 1. Oprocentowanie z tytułu przypadających na rzecz spadkodawcy nadpłat oraz

zwrotu różnicy podatku od towarów i usług naliczane jest do dnia objęcia spadku przez spadkobierców.

§ 2. Oprocentowanie, o którym mowa w § 1, naliczane jest nadal począwszy od dnia

uprawomocnienia postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku.

§ 3. Nadpłaty, różnice podatku od towarów i usług oraz oprocentowanie z tych

tytułów, zwracane są poszczególnym spadkobiercom w proporcji wynikającej

z postanowienia wymienionego w § 2.

Art. 109.

§ 1. Zapisobierca, który otrzymał należny mu zapis, ponosi odpowiedzialność

za zobowiązania podatkowe spadkodawcy.

§ 2. Zakres odpowiedzialności zapisobiercy ograniczony jest do wartości otrzymanego zapisu.

§ 3. Do odpowiedzialności zapisobiercy stosuje się odpowiednio art. 101 § 1

oraz art. 102-107.

Rozdział 16

Odpowiedzialność podatkowa osób trzecich

Art. 110.

§ 1. Jeżeli zachodzą przewidziane w ustawie okoliczności, za zaległości podatkowe

podatnika odpowiadają solidarnie również osoby trzecie.

§ 2. Jeżeli dalsze przepisy nie stanowią inaczej, osoby trzecie odpowiadają również

za:

- 1) podatki nie wpłacone we właściwym terminie przez płatników lub inkasentów,
- 2) odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych,
- 3) nie zwrócone w terminie zaliczki naliczonego podatku od towarów i usług oraz

za oprocentowanie tych zaliczek,

- 4) koszty postępowania egzekucyjnego.

Art. 111.

§ 1. O odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej organ podatkowy orzeka w

decyzji.

§ 2. Decyzja, o której mowa w § 1, nie może zostać wydana:

1) przed upływem 14 dni, od dnia doręczenia podatnikowi decyzji ustalającej

wysokość zobowiązania podatkowego,

2) przed dniem doręczenia:

- a) nakazu zapłaty, o którym mowa w art. 19 § 3,
- b) decyzji określającej wysokość zaległości podatkowej,
- c) decyzji o odpowiedzialności podatkowej płatnika lub inkasenta,
- d) decyzji w sprawie zwrotu zaliczki naliczonego podatku od towarów i usług.

Art. 112.

W razie wydania decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej, art. 48 § 1,

art. 49 § 1 pkt 1 i 2, art. 52 § 1, art. 64, 66 oraz 67 § 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 113.

§ 1. Rozwiedziony małżonek podatnika odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie

z byłym małżonkiem za zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań podatkowych

powstałych w czasie trwania małżeństwa, jednakże tylko do wysokości

przypadającego mu udziału w majątku wspólnym.

§ 2. Odpowiedzialność, o której mowa w § 1, nie obejmuje nie pobranych należności

wymienionych w art. 110 § 2 pkt 1.

Art. 114.

§ 1. Członek rodziny podatnika odpowiada całym swoim majątkiem, solidarnie z

podatnikiem prowadzącym działalność gospodarczą lub wykonującym wolny zawód, za

zaległości podatkowe powstałe w okresie, w którym, na podstawie umowy o pracę,

o dzieło lub zlecenia, stale współdziałał z podatnikiem, osiągając korzyści z

prowadzonej przez niego działalności lub otrzymywał darowizny w wysokości

nieuzasadnionej potrzebami alimentacyjnymi.

§ 2. Za członka rodziny podatnika uważa się zstępnych, wstępnych, rodzeństwo,

małżonków zstępnych oraz osobę pozostającą w stosunku przysposobienia.

§ 3. Przepis § 1 stosuje się również do małżonków, którzy zawarli umowę o ograniczeniu lub wyłączeniu ustawowej wspólności majątkowej, bądź których

ustawowa wspólność majątkowa została zniesiona przez sąd.

§ 4. Odpowiedzialność, o której mowa w § 1:

1) ograniczona jest do wysokości otrzymanego wynagrodzenia lub wartości

uzyskanej darowizny,

2) nie obejmuje nie pobranych należności wymienionych w art. 110 § 2 pkt 1, z

wyjątkiem należności, które nie zostały pobrane od osób wymienionych w § 2.

Art. 115.

§ 1. Nabywca przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części odpowiada całym

swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem, za zaległości podatkowe powstałe w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do nabywców środków trwałych, jeżeli zgodnie z

odrębnymi przepisami, środki te zostały ujęte w prowadzonej przez podatnika

ewidencji lub wykazie środków trwałych.

§ 3. Zakres odpowiedzialności nabywcy ograniczony jest do wartości nabytego

przedsiębiorstwa, jego zorganizowanej części lub środka trwałego.

§ 4. W przypadku zbycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa lub środka trwałego,

zakres odpowiedzialności nabywcy ograniczony jest ponadto do wysokości zaległości podatkowych w takiej części, w jakiej wartość nabytej zorganizowanej

części przedsiębiorstwa lub nabytego środka trwałego pozostaje do wartości

środków trwałych, wartości niematerialnych i prawnych przedsiębiorstwa, które

jest lub było prowadzone przez zbywcę.

§ 5. Zakres odpowiedzialności nabywcy nie obejmuje:

1) należności wymienionych w art. 110 § 2 pkt 1,

2) odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych oraz oprocentowania, o którym

mowa w art. 110 § 2 pkt 3, powstałych po dniu nabycia.

§ 6. Przepisów § 4 i 5 nie stosuje się do nabywców będących członkami rodziny

podatnika, o których mowa w art. 114 § 2.

§ 7. Nabywający, za zgodą zbywającego, może wystąpić do organów podatkowych właściwych miejscowo dla zbywającego, o wydanie zaświadczenia o wysokości jego zaległości podatkowych.

§ 8. W zaświadczeniu, o którym mowa w § 7, organ podatkowy określa wysokość zaległości podatkowych zbywającego na dzień wydania zaświadczenia.

§ 9. Nabywca odpowiada również za zaległości podatkowe zbywcy powstałe po dniu wydania zaświadczenia, a przed dniem nabycia praw majątkowych lub rzeczy wymienionych w § 1 i 2.

Art. 116.

Jeżeli w działalności gospodarczej podatnik, za zgodą innej osoby, posługuje się lub posługiwał się imieniem i nazwiskiem, nazwą lub firmą tej osoby, osoba ta ponosi solidarną odpowiedzialność z podatnikiem całym swoim majątkiem za zaległości podatkowe powstałe w czasie prowadzenia działalności gospodarczej.

Art. 117.

§ 1. Dzierżawca nieruchomości odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem będącym właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub posiadaczem samoistnym nieruchomości, za zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań podatkowych związanych z nieruchomością powstałych podczas trwania dzierżawy.

§ 2. Zakres odpowiedzialności dzierżawcy nie obejmuje należności podatkowych wymienionych w art. 110 § 2.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się również do użytkownika nieruchomości.

Art. 118.

§ 1. Wspólnik spółki cywilnej, jawnej, a także komandytowej, nie będący komandytariuszem, odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie ze spółką i pozostałymi wspólnikami za zaległości podatkowe spółki lub wspólników, wynikające z działalności spółki.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do byłego wspólnika, jeżeli wynikające z działalności spółki zaległości podatkowe spółki oraz innych wspólników powstały w okresie, gdy był on wspólnikiem.

§ 3. W razie rozwiązania spółki nie stosuje się terminów przewidzianych w art. 111

§ 2.

Art. 119.

§ 1. Za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem obecni i byli członkowie zarządu spółki, jeżeli egzekucja z mienia spółki okaże się w całości lub w części bezskuteczna.

§ 2. Odpowiedzialność członków zarządu spółki określona w § 1 obejmuje wszelkie zobowiązania podatkowe, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członków zarządu spółki.

§ 3. Do odpowiedzialności członków zarządu, określonej w § 1 i 2, stosuje się odpowiednio art. 298 Kodeksu handlowego.

Art. 120.

Osoby prawne powstałe w wyniku podziału innej osoby prawnej, odpowiadają za zaległości podatkowe tej osoby całym swoim majątkiem solidarnie z osobą prawną, która uległa podziałowi.

Art. 121.

§ 1. Nie można wydać decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej, jeżeli od końca roku kalendarzowego, w którym powstała zaległość podatkowa, upłynęło pięć lat.

§ 2. Przedawnienie zobowiązania wynikającego z decyzji, o której mowa w § 1, następuje po upływie trzech lat od końca roku kalendarzowego, w którym decyzja o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej została wydana.

Rozdział 17

Deklaracje majątkowe

Art. 122.

§ 1. Osoby fizyczne, mające miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obowiązane są do składania informacji, zwanej dalej "deklaracją majątkową", o mieniu posiadanym w kraju.

§ 2. Zasady składania informacji o mieniu osób fizycznych znajdującym się poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz o mieniu osób zagranicznych znajdującym się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, regulują odrębne przepisy.

Art. 123.

§ 1. Deklaracja majątkowa składana jest w urzędzie skarbowym właściwym ze względu na miejsce zamieszkania osoby fizycznej.

§ 2. Osoby fizyczne nie mające stałego miejsca zamieszkania, składają deklaracje majątkowe w Drugim Urzędzie Skarbowym Warszawa - Śródmieście.

Art. 124.

§ 1. Deklaracja majątkowa zawiera szacunkową wartość całości mienia stanowiącego własność, współwłasność lub będącego w samoistnym posiadaniu osoby składającej

deklarację majątkową, a także:

- 1) adresy oraz daty nabycia nieruchomości lub prawa wieczystego użytkowania nieruchomości,
- 2) adresy oraz daty nabycia lub wybudowania budynków lub budowli,
- 3) adresy oraz daty nabycia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, prawa do domu jednorodzinnego lub prawa do lokalu w małym domu mieszkalnym,
- 4) dane zamieszczone w dowodzie rejestracyjnym środka transportu,
- 5) nominalną wartość posiadanych obligacji, akcji lub udziałów w spółkach prawa handlowego,
- 6) kwotę oszczędności,
- 7) szacunkową wartość pozostałego mienia.

§ 2. Deklaracja majątkowa nie zawiera informacji dotyczących:

- 1) składników mienia objętego wykazem lub ewidencją środków trwałych, z wyjątkiem nieruchomości,
- 2) posiadanych zapasów surowców, materiałów, półfabrykatów, wyrobów i towarów służących działalności gospodarczej,

3) składników mienia będących wyposażeniem gospodarstwa domowego lub służących

zaspokojeniu potrzeb osobistych składającego deklarację lub jego rodziny,

4) dzieł sztuki będących przedmiotem osobistej twórczości składającego deklarację.

Art. 125.

Małżonkowie, których mienie objęte jest wspólnością ustawową, mogą złożyć wspólną deklarację majątkową, w której wskażą również składniki majątkowe stanowiące odrębny majątek każdego z małżonków.

Art. 126.

§ 1. Zwalnia się od obowiązku składania deklaracji majątkowej osoby fizyczne

posiadające mienie o łącznej wartości nie przekraczającej 25.000 zł.

§ 2. Małżonkowie uprawnieni do złożenia wspólnej deklaracji majątkowej, nie

składają jej, jeżeli łączna wartość posiadanego przez nich mienia nie przekracza 50.000 zł.

Art. 127.

§ 1. W przypadku, gdy szacunkowa wartość mienia osoby fizycznej nie jest większa

niż 200.000 zł, osoba fizyczna składa wyłącznie oświadczenie, że wartość jej mienia nie przekracza tej wartości.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do małżonków, jeżeli wartość posiadanego

przez nich mienia objętego wspólnością ustawową nie przekracza 400.000 zł, a

wartość majątku odrębnego każdego z małżonków nie przekracza 200.000 zł.

Art. 128.

§ 1. Kwoty, o których mowa w art. 126 i 127, podlegają w każdym roku podwyższeniu

w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych

w okresie pierwszych dwóch kwartałów danego roku w stosunku do analogicznego

okresu poprzedniego roku.

§ 2. Minister Finansów, w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego,

ogłasza w drodze obwieszczenia, do dnia 31 lipca danego roku kwoty, o których

mowa w art. 126 i 127.

Art. 129.

Deklarację majątkową lub oświadczenie, o którym mowa w art. 127, w imieniu osób

niepełnoletnich składają ich przedstawiciele ustawowi.

Art. 130.

Deklaracja majątkowa zawiera dane dotyczące stanu mienia i jego wartości, określonej

przez składającego w sposób szacunkowy, według stanu na dzień jej złożenia.

Art. 131.

Szacunkową wartość posiadanego mienia określa się na podstawie przeciętnych cen

rynkowych w danej miejscowości lub na danym rynku, a w stosunku do rzeczy nabytych w

trakcie roku, w którym składana jest deklaracja majątkowa - według ich cen nabycia.

Art. 132.

Deklaracja majątkowa lub oświadczenie, o którym mowa w art. 127, składane są za dany rok kalendarzowy w terminie od dnia 1 września do dnia 31 października.

Art. 133.

Minister Finansów określi, w drodze zarządzenia, wzór deklaracji majątkowej oraz wzór oświadczenia, o którym mowa w art. 127.

Rozdział 18
Tajemnica skarbowa

Art. 134.

§ 1. Minister Finansów, wójtowie, burmistrzowie (prezydenci miast) obowiązani są do

przestrzegania tajemnicy skarbowej.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do:

- 1) pracowników Ministerstwa Finansów,
- 2) pracowników urzędów skarbowych oraz izb skarbowych,
- 3) pracowników samorządowych służb finansowych,
- 4) etatowych oraz pozaetatowych członków samorządowych kolegiów

odwoławczych,

a także pracowników biur tych kolegiów,

5) osób, które na podstawie odrębnych przepisów, odbywają praktykę zawodową

w Ministerstwie Finansów lub w organach podatkowych.

§ 3. Zachowanie tajemnicy skarbowej obowiązuje również po ustaniu zatrudnienia

lub praktyki zawodowej.

§ 4. Do przestrzegania tajemnicy skarbowej obowiązane są również osoby, którym

udostępniono informacje objęte tajemnicą skarbową, a na ich ujawnienie

nie zezwala przepis prawa.

Art. 135.

Tajemnicą skarbową objęte są:

- 1) dane zawarte w deklaracjach składanych przez podatników, płatników oraz inkasentów,
- 2) dane zawarte w deklaracjach majątkowych,
- 3) informacje podatkowe przekazywane organom podatkowym przez inne, niż wymienione w pkt 1, podmioty,
- 4) akta kontroli podatkowej oraz postępowania podatkowego,
- 5) informacje uzyskane przez organy podatkowe z innych, niż wymienione w pkt 1-4, źródeł.

Art. 136.

Organy podatkowe udostępniają akta podatników, płatników, inkasentów oraz ich

następców prawnych, a także osób trzecich odpowiedzialnych za zaległości podatkowe,

na wniosek:

- 1) Ministra Finansów,
- 2) innych organów podatkowych,
- 3) organów kontroli skarbowej,
- 4) Najwyższej Izby Kontroli - w zakresie i na zasadach określonych w przepisach

o Najwyższej Izbie Kontroli,

5) sądu albo prokuratora,

6) biegłych powołanych w toku postępowania kontrolnego lub podatkowego - w zakresie określonym przez organ podatkowy,

7) innych organów - w przypadkach i na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

Art. 137.

§ 1. W zakresie i na zasadach określonych odrębnymi przepisami, organy podatkowe obowiązane są udostępnić informacje wynikające z akt spraw podatkowych.

§ 2. Informacje, o których mowa w § 1, udostępniane są również:

- 1) władzom i organom państw obcych - na zasadach wzajemności,
- 2) organom celnym,
- 3) rejonowym urządowi pracy,
- 4) jednostkom organizacyjnym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 138.

Organ podatkowy, za zgodą podatnika, obowiązany jest wydać zaświadczenie o wysokości zaległości podatkowych podatnika, na żądanie:

1) jednostek organizacyjnych, które na podstawie ustaw regulujących zasady funkcjonowania tych jednostek, uprawnione są do udzielania kredytów (pożyczek),

2) kontrahentów podatników prowadzących działalność gospodarczą,

3) małżonka,

4) wspólnika spółek wymienionych w art. 118 § 1.

Art. 139.

Minister Finansów określi, w drodze zarządzenia, szczegółowe zasady i tryb wydawania zaświadczeń, o których mowa w art. 40 § 1, art. 47 § 1, art. 103 § 3, art. 115 § 7 oraz art. 138.

Art. 140.

§ 1. Minister Finansów może podać do wiadomości publicznej:

1) informacje dotyczące wysokości zapłaconych podatków lub stanu zaległości podatkowych poszczególnych podatników prowadzących działalność gospodarczą,

2) zbiorcze informacje dotyczące podatków.

§ 2. Uprawnienie, o którym mowa w § 1 pkt 2, przysługuje również organom podatkowym.

Dział IV Czynności sprawdzające

Art. 141.

§ 1. Organ podatkowy jest uprawniony do sprawdzania terminowości:

- 1) składania deklaracji,
- 2) wpłacania zadeklarowanych podatków.

§ 2. W przypadku określonym w art. 19 § 3 organ podatkowy wydaje nakaz zapłaty podatku.

Art. 142.

§ 1. W razie stwierdzenia, że deklaracja zawiera błędy lub oczywiste pomyłki, bądź wypełniono ją niezgodnie z przepisami prawa podatkowego, organ podatkowy

wzywa składającego deklarację do złożenia niezbędnych wyjaśnień oraz skorygowania deklaracji, wskazując przyczyny, z powodu których informacje zawarte w deklaracji poddaje się w wątpliwość.

§ 2. Jeżeli podatnik skorygował deklarację w sposób powodujący usunięcie wątpliwości, organ podatkowy dokonuje odpowiedniej adnotacji w deklaracji, a jeżeli w wyniku skorygowania deklaracji wysokość zobowiązania podatkowego uległa podwyższeniu - organ podatkowy dodatkowo zamieszcza w niej informację, czy i w jakiej wysokości wpłacono zaległość podatkową.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do deklaracji składanych przez

płatników lub inkasentów.

§ 4. Przepis art. 80 § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 143.

Jeżeli ze złożonej deklaracji wynika, że podatnik skorzystał z przysługujących mu ulg podatkowych, organ podatkowy może wezwać podatnika do okazania dokumentów lub złożenia fotokopii dokumentów potwierdzających zasadność skorzystania z ulg.

Art. 144.

§ 1. Jeżeli jest to niezbędne do zweryfikowania prawidłowości złożonej przez

podatnika deklaracji w części dotyczącej ulg z tytułu wydatków poniesionych

na cele mieszkaniowe, organ podatkowy, za zgodą podatnika, dokonuje oględzin

lokalu mieszkalnego.

§ 2. W przypadku określonym w § 1 pracownik organu podatkowego, w porozumieniu

z podatnikiem, ustala termin dokonania oględzin; podpisana przez podatnika

adnotację o ustaleniu terminu oględzin zamieszcza się w aktach sprawy.

§ 3. W razie nieudostępnienia lokalu mieszkalnego w uzgodnionym terminie bez usprawiedliwionych przyczyn, organ podatkowy może wyznaczyć nowy termin do przeprowadzenia oględzin lub wszcząć kontrolę podatkową.

§ 4. W przypadku wszczęcia kontroli podatkowej przepisy art. 155 § 2 i 3 stosuje

się odpowiednio.

§ 5. Przepisy § 1-3 stosuje się odpowiednio w przypadku skorzystania przez podatnika z ulg inwestycyjnych.

Art. 145.

Przepisy art. 142-144 stosuje się odpowiednio w przypadku złożenia deklaracji

lub wniosku w sprawie zwrotu podatku.

Art. 146.

§ 1. W wyniku czynności sprawdzających organ podatkowy wydaje postanowienia

w sprawach:

1) potrącenia zobowiązania podatkowego z bezsporną, wzajemną i wymagalną

wierzytelnością wobec Skarbu Państwa, państwowej jednostki budżetowej

lub gminy,

2) zaliczenia na poczet zaległości podatkowych:

a) wpłaty dokonanej przez podatnika,

b) nadpłaty,

c) zwrotu kwoty podatku.

§ 2. Na postanowienia, o których mowa w § 1, służy zażalenie.

Art. 147.

§ 1. Urząd skarbowy podlega wyłączeniu od wykonywania czynności sprawdzających

w sprawach zobowiązań podatkowych powstających w sposób przewidziany w art. 19

§ 1 pkt 1, w przypadku gdy czynności te dotyczą:

1) naczelnika urzędu skarbowego albo jego zastępcy,

2) dyrektora izby skarbowej albo jego zastępcy,

3) małżonka, rodzeństwa, wstępnych, zstępnych osoby wymienionej w pkt 1 albo 2,

4) osoby związanej stosunkiem przysposobienia, opieki lub kurateli z osobą wymienioną w pkt 1 albo 2.

§ 2. Przyczyny wyłączenia urzędu skarbowego trwają także po ustaniu małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.

§ 3. Podstawę wyłączenia stanowi oświadczenie złożone przez naczelnika urzędu

skarbowego (jego zastępcę). Oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności za

fałszywe zeznania, składane jest dyrektorowi nadrzędnej izby skarbowej, w

przypadku gdy urząd skarbowy, którym kieruje naczelnik (jego zastępca) jest

właściwy miejscowo dla tych osób lub osób wymienionych w § 1 pkt 3 i 4.

§ 4. Przepis § 3 stosuje się odpowiednio do osób wymienionych w § 1 pkt 2 oraz

pozostających z tymi osobami w stosunkach określonych w § 1 pkt 3 i 4, jeżeli

urząd skarbowy, nad którym sprawuje nadzór dyrektor izby skarbowej (jego

zastępca) jest urzędem skarbowym właściwym miejscowo dla tych osób.

§ 5. W przypadku, o którym mowa w § 4, oświadczenie składane jest Ministrowi

Finansów.

§ 6. W przypadku wyłączenia urzędu skarbowego z przyczyn określonych w:

1) § 1 pkt 1, 3 lub 4 - czynności sprawdzających dokonuje urząd skarbowy

wyznaczony przez nadrzędną izbę skarbową,

2) § 1 pkt 2-4 - czynności sprawdzających dokonuje urząd skarbowy wyznaczony

przez Ministra Finansów.

§ 7. Deklaracje składane są w urzędzie skarbowym, który podlega wyłączeniu. Urząd

skarbowy, do którego wpłynęła deklaracja, sporządza jej kopię, która dołącza do

akt sprawy, a oryginał przekazuje urzędowi skarbowemu wyznaczonemu zgodnie

z § 6.

Art. 148.

§ 1. Pracownik urzędu skarbowego podlega wyłączeniu od wykonywania czynności

sprawdzających w sprawach zobowiązań podatkowych powstających w sposób przewidziany w art. 19 § 1 pkt 1, jeżeli czynności te dotyczą

zobowiązań

podatkowych ciążących na pracowniku lub osób pozostających z nim w stosunkach

określonych w art. 147 § 1 pkt 3 lub 4.

§ 2. Przepis art. 147 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Podstawę wyłączenia stanowi oświadczenie pracownika składane naczelnikowi

urzędu skarbowego; przepis art. 147 § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 4. W razie wyłączenia pracownika, naczelnik urzędu skarbowego obowiązany jest do

wyznaczenia innego pracownika uprawnionego do wykonywania czynności sprawdzających.

Art. 149.

W sprawach nie uregulowanych w art. 141-148 stosuje się odpowiednio przepisy

rozdziału 5, 6, 9, 10, 14 oraz 16 działu VI niniejszej ustawy.

Dział V
Kontrola podatkowa

Art. 150.

§ 1. Organy podatkowe pierwszej instancji są uprawnione do przeprowadzania kontroli podatkowej podatników, płatników i inkasentów.

§ 2. Celem kontroli podatkowej jest weryfikacja wywiązywania się kontrolowanego

z obowiązków wynikających z przepisów prawa podatkowego.

§ 3. Przepis § 1 nie narusza, przewidzianych w odrębnych przepisach, uprawnień

innych organów do prowadzenia kontroli podatkowej.

Art. 151.

Postępowanie kontrolne wszczyna się z urzędu.

Art. 152.

§ 1. Kontrola podatkowa wykonywana jest na podstawie imiennego upoważnienia

udzielonego przez:

1) naczelnika urzędu skarbowego - pracownikom tego urzędu,

2) wójta, burmistrza (prezydenta miasta) - pracownikom urzędu gminy (miasta).

§ 2. Minister Finansów określi, w drodze zarządzenia, wzór imiennego upoważnienia

do przeprowadzenia kontroli podatkowej.

Art. 153.

§ 1. Kontrolujący są w szczególności uprawnieni do:

1) wstępu do budynków, lokali lub innych pomieszczeń oraz na grunt,

2) żądania okazania majątku podlegającego kontroli oraz do dokonania jego

oględzin,

3) żądania przeprowadzenia remanentu,

4) żądania udostępnienia akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych

z przedmiotem kontroli oraz dokonywania z nich odpisów, wyciągów i notatek.

§ 2. Kontrolujący w toku kontroli podatkowej może również dokonać przeszukania

pomieszczeń lub rzeczy; przepisy Kodeksu postępowania karnego o przeszukaniu

odnoszące się do Policji mają również zastosowanie do kontrolujących.

§ 3. Kontrolujący mogą zażądać wydania, za pokwitowaniem, próbek towarów oraz akt, ksiąg i dokumentów, o których mowa w § 1 pkt 4.

§ 4. Przeglądanie akt postępowania przygotowawczego i sądowego, akt spraw sądowych,

a także dokumentów stanowiących tajemnicę państwową, służbową lub zawodową oraz

sporządzanie z nich odpisów i notatek następuje z zachowaniem właściwych

przepisów.

Art. 154.

§ 1. Podatnik, płatnik, inkasent, członek zarządu, zarządzający majątkiem, pracownik oraz osoba współdziałająca z podatnikiem, są obowiązani umożliwić wykonywanie czynności, o których mowa w art. 153.

§ 2. Podatnik, płatnik i inkasent są obowiązani udzielać wszelkich wyjaśnień

dotyczących przedmiotu kontroli.

§ 3. Członek zarządu, zarządzający majątkiem, pracownik i osoba współdziałająca

z podatnikiem są obowiązani udzielać wyjaśnień dotyczących przedmiotu kontroli wynikających z zakresu przydzielonych obowiązków.

Art. 155.

§ 1. Kontrolujący, za zgodą podatnika, ma prawo wstępu do lokalu mieszkalnego podatnika oraz do dokonania oględzin tego lokalu, jeżeli lokal został wskazany jako miejsce wykonywania działalności gospodarczej bądź jako siedziba podmiotu gospodarczego.

§ 2. W przypadku, gdy organ podatkowy powziął wiarygodną informację, że w lokalu mieszkalnym prowadzona jest niezgłoszona do opodatkowania działalność gospodarcza albo, że są w nim przechowywane przedmioty, księgi podatkowe, akta lub inne dokumenty mogące mieć wpływ na ustalenie istnienia obowiązku podatkowego lub określenia wysokości zobowiązania podatkowego, prokurator rejonowy, na wniosek organu podatkowego, może udzielić zgody temu organowi na przeprowadzenie, przez upoważnionych pracowników, oględzin tego lokalu.

§ 3. Postanowienie dotyczące przeprowadzenia oględzin doręcza się posiadaczowi lokalu mieszkalnego przed przystąpieniem do oględzin.

§ 4. Tryb przewidziany w § 2 i 3 stosuje się również do podatników:

- 1) wymienionych w § 1,
- 2) w stosunku do których wszczęto postępowanie w sprawie opodatkowania dochodu nie znajdującego pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów lub pochodzącego ze źródeł nie ujawnionych.

§ 5. Do oględzin i przeszukania lokali mieszkalnych stosuje się odpowiednio art. 153.

Art. 156.

§ 1. Osoba dokonująca kontroli obowiązana jest okazać kontrolowanemu upoważnienie do jej przeprowadzenia oraz legitymację służbową.

§ 2. Jeżeli kontrolowanym jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej, upoważnienie okazywane jest członkowi zarządu, wspólnikowi lub innej osobie upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego.

§ 3. W razie nieobecności osób wymienionych w § 1 i 2, upoważnienie okazywane jest osobie sprawującej zarząd nad przedsiębiorstwem, pracownikowi lub osobie czynnej w miejscu wszczęcia kontroli.

Art. 157.

§ 1. Czynności kontrolnych dokonuje się w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego wskazanej, chyba że kontrolowany zrezygnuje z uczestniczenia w czynnościach kontrolnych; jeżeli kontrolowanym jest osoba lub jednostka wymieniona w art. 156 § 2, czynności kontrolnych dokonuje się w obecności osób upoważnionych.

§ 2. Oświadczenie o rezygnacji z prawa uczestniczenia w czynnościach kontrolnych składane jest na piśmie; w razie odmowy złożenia oświadczenia kontrolujący dokonuje odpowiedniej adnotacji, dołączając ją do akt sprawy.

§ 3. W przypadku nieobecności kontrolowanego lub osób wymienionych w art. 156 § 2, czynności kontrolne dokonywane są w obecności przywołanego świadka; świadek nie

musi być obecny przy czynnościach kontrolnych dotyczących przeprowadzenia dowodu z ksiąg, ewidencji, zapisków lub innych dokumentów.

Art. 158.

§ 1. Kontrolowany powinien zostać uprzedzony o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu ze świadków, biegłych lub z oględzin.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli kontrolowany lub osoba wymieniona w art. 156 § 2 jest nieobecna, a okoliczności sprawy uzasadniają natychmiastowe przeprowadzenie dowodu.

Art. 159.

§ 1. Przebieg kontroli kontrolujący dokumentuje w protokole.

§ 2. Protokół kontroli zawiera:

- 1) wskazanie osoby kontrolowanej,
- 2) wskazanie osoby kontrolującej,
- 3) przedmiot i zakres kontroli,
- 4) miejsce i czas przeprowadzenia kontroli,
- 5) opis dokonanych ustaleń ze wskazaniem przypadków naruszenia prawa,
- 6) przedstawienie dowodów.

Art. 160.

§ 1. Protokół jest sporządzany w trzech jednobrzmiących egzemplarzach; jeden

egzemplarz protokołu kontrolujący przedstawia kontrolowanemu, w celu zapoznania się z zawartymi w nim ustaleniami.

§ 2. Kontrolowany w wyznaczonym terminie, nie dłuższym jednak niż siedem dni od

dnia przedstawienia mu protokołu, obowiązany jest do osobistego stawiennictwa w

lokalu organu podatkowego w celu podpisania protokołu.

§ 3. Przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli kontrolowany wyrazi zgodę na natychmiastowe podpisanie protokołu.

§ 4. Jeżeli kontrolowany, bez usprawiedliwionych przyczyn, nie dopełnił obowiązku,

o którym mowa w § 2, protokół uważa się za przyjęty, chyba że było to niemożliwe z powodu nie dającej się usunąć przeszkody; przepisy art. 200 i 201

stosuje się odpowiednio.

Art. 161.

§ 1. Kontrolowany, który nie zgadza się z ustaleniami protokołu, może w terminie

14 dni od dnia jego podpisania, złożyć zastrzeżenia lub wyjaśnienia, wskazując równocześnie stosowne wnioski dowodowe.

§ 2. Kontrolowany może odmówić podpisania protokołu; w tym przypadku kontrolujący wpisuje do protokołu adnotację o odmowie podpisu.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 2, kontrolowany jest obowiązany, w terminie

14 dni od dnia odmowy podpisania protokołu, złożyć pisemne wyjaśnienie o przyczynach odmowy złożenia podpisu; przepis § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 4. W razie niezłożenia wyjaśnienia w terminie określonym w § 3, domniemywa się,

że odmowa podpisania protokołu nastąpiła bez istotnych przyczyn.

Art. 162.

Jeżeli w zakresie objętym przedmiotem kontroli nie stwierdzono naruszenia prawa, kontrolujący sporządza raport z kontroli.

Art. 163.

W sprawach nie uregulowanych w art. 150-162 stosuje się odpowiednio przepisy

rozdziału 2, 6 oraz 20 działu VI niniejszej ustawy.

Dział VI
Postępowanie podatkowe

Rozdział 1
Zasady ogólne

Art. 164.

Do postępowania uregulowanego w niniejszym dziale nie stosuje się przepisów działu I i II Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 165.

§ 1. Organy podatkowe działają na podstawie przepisów prawa.

§ 2. Postępowanie podatkowe powinno być prowadzone w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych.

§ 3. W toku postępowania organy podatkowe podejmują wszelkie niezbędne działania mające na celu dokładne wyjaśnienie stanu faktycznego oraz stwierdzenie powstania obowiązku podatkowego, a także ustalenie rzeczywistej wysokości zobowiązania podatkowego lub określenie rzeczywistej wysokości zaległości podatkowej.

§ 4. Organy podatkowe, na wniosek strony, obowiązane są, w toku postępowania mającego na celu ustalenie wysokości zobowiązania podatkowego, udzielać niezbędnych informacji o obowiązujących przepisach prawa podatkowego pozostających w związku z przedmiotem tego postępowania.

Art. 166.

§ 1. Organy podatkowe obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania.

§ 2. Organy podatkowe mogą odstąpić od zasady określonej w § 1, gdy załatwienie sprawy bez czynnego udziału strony jest niezbędne ze względu na ochronę interesu publicznego lub ważny interes podatnika.

§ 3. Organ podatkowy obowiązany jest dołączyć do akt sprawy informację określającą przyczyny odstąpienia od zasady określonej w § 1.

Art. 167.

§ 1. Organy podatkowe powinny działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia.

§ 2. Sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, powinny być załatwiane niezwłocznie.

Art. 168.

Sprawy podatkowe należy załatwiać w formie pisemnej.

Art. 169.

Postępowanie podatkowe jest dwuinstancyjne.

Art. 170.

§ 1. Decyzje, od których nie służy odwołanie w postępowaniu podatkowym, są ostateczne. Uchylenie lub zmiana tych decyzji, stwierdzenie ich nieważności

oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w niniejszej ustawie.

§ 2. Decyzje ostateczne są zaskarżalne do sądu administracyjnego na zasadach

i w trybie określonym w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Rozdział 2

Wyłączenie organu podatkowego oraz pracownika

Art. 171.

§ 1. Urząd skarbowy podlega wyłączeniu od załatwiania spraw dotyczących zobowiązań podatkowych lub innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w przypadku, gdy sprawa dotyczy osób wymienionych w art. 147 § 1.

§ 2. Sprawy, o których mowa w § 1, załatwia urząd skarbowy wyznaczony zgodnie z art. 147 § 6.

Art. 172.

§ 1. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta) podlega wyłączeniu od załatwiania spraw dotyczących jego zobowiązań podatkowych, a także ulg, odroczeń lub umorzeń związanych z tymi zobowiązaniami.

§ 2. Przepisy art. 147 § 1 pkt 3 i 4 oraz art. 147 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 3. W przypadku wyłączenia organu samorządowe kolegium odwoławcze wyznacza organ właściwy do załatwiania sprawy.

Art. 173.

§ 1. Pracownik urzędu skarbowego, urzędu gminy (miasta), izby skarbowej oraz samorządowego kolegium odwoławczego podlega wyłączeniu od załatwiania spraw dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego:

- 1) w której jest stroną,
- 2) jego: małżonka, rodzeństwa, wstępnych oraz zstępnych,
- 3) osoby związanej z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli,
- 4) w której był świadkiem lub biegłym albo był lub jest przedstawicielem podatnika, albo w której przedstawicielem podatnika jest jedna z osób wymienionych w pkt 2 i 3,
- 5) w której brał udział w niższej instancji w wydaniu zaskarżonej decyzji,
- 6) z powodu której wszczęto przeciw niemu dochodzenie służbowe, postępowanie dyscyplinarne lub karne,
- 7) w której stroną jest osoba pozostająca wobec niego w stosunku nadrzędności służbowej.

§ 2. Przyczyny wyłączenia pracownika od załatwienia sprawy trwają także po ustaniu małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.

§ 3. Bezpośredni przełożony pracownika jest obowiązany na jego żądanie lub na żądanie strony albo z urzędu wyłączyć go od udziału w postępowaniu, jeżeli zostanie uprawdopodobnione istnienie okoliczności nie wymienionych

w § 1, które mogą wywołać wątpliwości co do bezstronności pracownika.

§ 4. Jeżeli nastąpi wyłączenie pracownika, naczelnik urzędu skarbowego, wójt,

burmistrz (prezydent miasta), dyrektor izby skarbowej wyznacza innego pracownika do prowadzenia sprawy. W przypadku wyłączenia członka samorządowego

kolegium odwoławczego jego przewodniczący lub etatowy członek kolegium wyznacza

osobę uprawnioną do zastąpienia osoby wyłączonej.

Rozdział 3

Strona

Art. 174.

§ 1. Stroną w postępowaniu podatkowym jest podatnik, płatnik, inkasent lub ich następcy prawni, a także osoby trzecie wymienione w art. 113-120.

§ 2. Stroną w postępowaniu podatkowym może być również osoba fizyczna, osoba prawna

lub jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej, inna niż wymieniona

w § 1, jeżeli zgodnie z przepisami prawa podatkowego, przed powstaniem obowiązku podatkowego, ciąży na niej szczególne obowiązki lub strona zamierza

skorzystać z uprawnień wynikających z tego prawa.

Art. 175.

§ 1. Zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych strony ocenia się według

przepisów prawa cywilnego, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

§ 2. Osoby fizyczne nie posiadające zdolności do czynności prawnych działają

przez swych ustawowych przedstawicieli.

§ 3. Strona nie będąca osobą fizyczną działa przez swego ustawowego lub statutowego

przedstawiciela albo przez upoważniony do tego organ.

§ 4. W razie śmierci strony w toku postępowania w sprawach dotyczących praw

dziedzicznych na miejsce dotychczasowej strony wstępują jej następcy prawni.

§ 5. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio do następców prawnych, o których mowa w art. 97 i 98.

Art. 176.

§ 1. Organ podatkowy może powołać kuratora skarbowego, który jest stroną w postępowaniu podatkowym, w przypadku:

1) śmierci podatnika prowadzącego działalność gospodarczą,

2) gdy nie można ustalić miejsca pobytu podatnika prowadzącego działalność

gospodarczą.

§ 2. Kuratorem skarbowym może być tylko osoba fizyczna mająca pełną zdolność

do czynności prawnych, której kwalifikacje dają rękojmię właściwego wykonywania nałożonych w tym zakresie obowiązków.

§ 3. Kurator skarbowy prowadzi sprawy podatkowe w imieniu spadkobierców lub podatnika, do czasu ustalenia spadkobierców lub miejsca pobytu podatnika,

nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

§ 4. Urząd skarbowy może przedłużyć na dalsze 12 miesięcy wykonywanie funkcji

kuratora skarbowego, gdy jest to uzasadnione ważnym interesem podatnika lub

interesem publicznym.

§ 5. W przypadku ustalenia spadkobierców podatnika albo miejsca pobytu podatnika,

kurator skarbowy jest obowiązany do przedłożenia stronie informacji o wydanych przez organy podatkowe decyzjach oraz postanowieniach.

§ 6. Kuratorowi skarbowemu przysługuje wynagrodzenie oraz zwrot wydatków, które poniósł w związku z pełnieniem swojej funkcji.

§ 7. Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia, tryb i szczególne zasady powoływania oraz wynagradzania kuratorów skarbowych.

Art. 177.

Strona może działać przez pełnomocnika, chyba że charakter czynności wymaga jej osobistego działania.

Art. 178.

§ 1. Pełnomocnikiem strony może być osoba fizyczna posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych.

§ 2. Pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie lub zgłoszone do protokołu.

§ 3. Pełnomocnik dołącza do akt oryginał lub urzędowo poświadczony odpis pełnomocnictwa. Adwokat lub radca prawny może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa.

§ 4. W zakresie nie uregulowanym w § 1-3 stosuje się przepisy prawa cywilnego.

Art. 179.

§ 1. Organ podatkowy wystąpi do sądu z wnioskiem o wyznaczenie przedstawiciela

dla osoby niezdolnej do czynności prawnych, jeżeli przedstawiciel nie został już wyznaczony.

§ 2. W przypadku konieczności podjęcia niezbędnych czynności organ podatkowy wyznacza dla osoby nieobecnej kuratora skarbowego uprawnionego do działania w

postępowaniu do czasu wyznaczenia dla niej przedstawiciela przez sąd.

§ 3. Jeżeli osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej

nie może prowadzić swoich spraw z braku powołanych do tego organów, sąd, na wniosek organu podatkowego, ustanawia dla niej kuratora.

Rozdział 4

Załatwianie spraw

Art. 180.

§ 1. Załatwienie sprawy wymagającej przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego

powinno nastąpić nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia

postępowania, chyba że przepisy niniejszej ustawy stanowią inaczej.

§ 2. Niezwłocznie powinny być załatwiane sprawy, które mogą być rozpatrzone

na podstawie dowodów przedstawianych przez stronę łącznie z żądaniem wszczęcia postępowania.

§ 3. Załatwienie sprawy w postępowaniu odwoławczym powinno nastąpić nie później niż

w ciągu dwóch miesięcy od dnia otrzymania odwołania przez organ odwoławczy.

§ 4. Do terminów określonych w przepisach poprzedzających nie wlicza się terminów

przewidzianych w przepisach prawa podatkowego dla dokonania określonych

czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych

z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

Art. 181.

§ 1. O każdym przypadku niezakończonym sprawy we właściwym terminie organ podatkowy obowiązany jest zawiadomić stronę, podając przyczyny niedotrzymania

terminu i wskazując nowy termin załatwienia sprawy.

§ 2. Ten sam obowiązek ciąży na organie podatkowym również w przypadku, gdy niedotrzymanie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od organu.

Art. 182.

§ 1. Na niezakończony sprawę we właściwym terminie lub ustalonym na podstawie

art. 181 stronie służy skarga do organu podatkowego wyższej instancji.

§ 2. Organ podatkowy wymieniony w § 1, uznając skargę za uzasadnioną, wyznacza

i dodatkowy termin załatwienia sprawy oraz zarządza wyjaśnienie przyczyn

ustalenie osób winnych niezakończony sprawę w terminie, a w razie potrzeby

podejmuje środki zapobiegające naruszaniu terminów załatwiania spraw w przyszłości.

Art. 183.

Pracownik organu podatkowego, który z nieuzasadnionych przyczyn nie zakończył

sprawy w terminie lub nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 181 albo nie zakończył sprawy w dodatkowym terminie ustalonym zgodnie z art. 182 § 2, podlega odpowiednio: odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa.

Rozdział 5

Doręczenia

Art. 184.

Organ podatkowy doręcza pisma za pokwitowaniem przez pocztę, przez swoich pracowników lub przez upoważnione osoby.

Art. 185.

§ 1. Pisma doręcza się stronie, a gdy strona działa przez przedstawiciela - temu

przedstawicielowi.

§ 2. Jeżeli strona ustanowiła pełnomocnika, pisma doręcza się pełnomocnikowi.

Art. 186.

§ 1. W toku postępowania strona oraz jej przedstawiciel lub pełnomocnik mają

obowiązek zawiadomić organ podatkowy o każdej zmianie swego adresu.

§ 2. W razie zaniedbania obowiązku określonego w § 1, pismo uznaje się za doręczone

pod dotychczasowym adresem; organ podatkowy pozostawia pismo w aktach sprawy.

Art. 187.

§ 1. W razie wyjazdu za granicę na okres co najmniej sześciu miesięcy, strona

obowiązana jest do ustanowienia pełnomocnika do spraw doręczeń, .

§ 2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, ciąży również na zagranicznych osobach

fizycznych, jeżeli nie mają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca

stałego pobytu.

§ 3. Ustanowienie pełnomocnika do spraw doręczeń zgłaszane jest organowi podatkowemu właściwemu miejscowo dla poszczególnych zobowiązań podatkowych.

§ 4. W razie niedopełnienia obowiązków przewidzianych w § 1-3 pismo uważa się za

doręczone:

1) pod dotychczasowym adresem - w przypadku, o którym mowa w § 1,

2) pod adresem ostatniego czasowego pobytu - w przypadku, o którym mowa w § 2.

Art. 188 .

§ 1. Pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy.

§ 2. Pisma mogą być również doręczane:

- 1) w siedzibie organu podatkowego,
- 2) w miejscu pracy adresata - osobie upoważnionej do odbioru korespondencji.

§ 3. W razie niemożności doręczenia pisma w sposób określony w § 1 i 2, a także w

przypadkach uzasadnionych interesem publicznym, pisma doręcza się w każdym miejscu, gdzie się adresata zastanie.

Art. 189.

W przypadku nieobecności adresata w mieszkaniu, pisma doręcza się za pokwitowaniem pełnoletniemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu, gdy osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi; o doręczeniu pisma sąsiadowi lub dozorczy umieszcza się zawiadomienie na drzwiach mieszkania adresata.

Art. 190.

§ 1. W razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 188 lub 189,

organ podatkowy może wezwać publicznie adresata do odbioru pisma.

§ 2. Wezwanie publikowane jest dwukrotnie w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim,

w odstępie co najmniej siedmiu dni; doręczenie uważa się za dokonane po upływie siedmiu dni od dnia ogłoszenia drugiego wezwania.

§ 3. Koszty wezwania obciążają adresata.

Art. 191.

Osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym nie mającym osobowości prawnej pisma doręcza się w lokalu ich siedziby; przepis art. 186 stosuje się odpowiednio.

Art. 192.

§ 1. Odbierający pismo potwierdza doręczenie pisma własnoręcznym podpisem, ze wskazaniem daty doręczenia.

§ 2. Jeżeli odbierający pismo nie może potwierdzić doręczenia lub uchyla się

od tego, doręczający sam stwierdza datę doręczenia oraz wskazuje osobę,

która odebrała pismo i przyczynę braku jej podpisu.

Art. 193.

§ 1. Jeżeli adresat odmawia przyjęcia pisma przesłanego mu przez pocztę lub

w inny sposób, pismo zwraca się nadawcy z adnotacją o odmowie jego przyjęcia i datą odmowy; pismo wraz z adnotacją włącza się do akt sprawy.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, uznaje się, że pismo doręczone zostało w dniu odmowy jego przyjęcia przez adresata.

Art. 194.

§ 1. Pisma skierowane do osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych nie mających

osobowości prawnej, które nie mają organów albo których organy nie są znane z

miejsca pobytu, doręcza się kuratorowi wyznaczonemu przez sąd.

§ 2. Pisma skierowane do osób fizycznych nie znanych z miejsca pobytu, dla których

sąd nie wyznaczył przedstawiciela, doręcza się kuratorowi skarbowemu powołanemu

zgodnie z art. 176 § 1 pkt 2.

§ 3. Pisma kierowane do osób korzystających ze szczególnych uprawnień wynikających z immunitetu dyplomatycznego lub konsularnego doręczają się w sposób przewidziany w przepisach szczególnych, w umowach i zwyczajach międzynarodowych.

Rozdział 6
Wezwania

Art. 195.

§ 1. Organ podatkowy może wezwać stronę lub inne osoby do osobistego stawienia się w celu złożenia wyjaśnień lub zeznań bądź dokonania określonej czynności.

§ 2. Jeżeli osoba wezwana nie może stawić się z powodu choroby, kalectwa lub innej ważnej przyczyny, organ podatkowy może przyjąć wyjaśnienie lub zeznanie albo dokonać czynności w miejscu pobytu tej osoby.

§ 3. Jeżeli strona, mimo ciążącego na niej obowiązku, nie złożyła deklaracji,

organ podatkowy może zażądać dopełnienia tego obowiązku .

§ 4. W razie wątpliwości co do rzetelności złożonej deklaracji, organ podatkowy wzywa podatnika do udzielenia niezbędnych wyjaśnień lub uzupełnienia deklaracji, wyznaczając mu odpowiedni termin oraz wskazując przyczyny, z powodu których dane zawarte w deklaracji poddaje się w wątpliwość.

Art. 196.

§ 1. W wezwaniu należy wskazać:

- 1) nazwę i adres organu podatkowego,
- 2) imię i nazwisko osoby wzywanej,
- 3) w jakiej sprawie oraz w jakim charakterze i w jakim celu osoba ta zostaje wezwana,
- 4) czy osoba wezwana powinna stawić się osobiście lub przez pełnomocnika, czy też może złożyć wyjaśnienie lub zeznanie za pośrednictwem poczty,
- 5) termin, tj. dzień, godzinę i miejsce zgłoszenia się osoby wzywanej lub jej pełnomocnika,
- 6) skutki prawne niezastosowania się do wezwania.

§ 2. Wezwanie powinno być podpisane przez pracownika organu podatkowego, z podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego osoby podpisującej.

Art. 197.

§ 1. W sprawach uzasadnionych interesem publicznym lub ważnym interesem adresata, wezwania można dokonać telegraficznie lub telefonicznie albo przy użyciu innych

środków łączności, z podaniem danych wymienionych w art. 196 § 1.

§ 2. Wezwanie przekazane w sposób określony w § 1 powoduje skutki prawne tylko

wtedy, gdy nie ma wątpliwości, że dotarło do adresata we właściwej treści i w odpowiednim terminie.

Art. 198.

§ 1. Osobie nie będącej stroną, która stawiła się na wezwanie lub jej przedstawicielowi, zwraca się równowartość poniesionych kosztów podróży.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się do strony, która została błędnie wezwana do osobistego

zgłoszenia się.

§ 3. Żądanie zwrotu równowartości poniesionych kosztów podróży należy zgłosić organowi podatkowemu, który prowadzi postępowanie, przed wydaniem decyzji w sprawie, pod rygorem utraty roszczenia.

Rozdział 7 Terminy

Art. 199.

§ 1. Jeżeli początkiem terminu określonego w dniach jest pewne zdarzenie, przy obliczaniu tego terminu nie uwzględnia się dnia, w którym zdarzenie nastąpiło.

Upływ ostatniego z wyznaczonej liczby dni uważa się za koniec terminu.

§ 2. Terminy określone w tygodniach kończą się z upływem tego dnia w ostatnim

tygodniu, który nazwą odpowiada początkowemu dniu terminu.

§ 3. Terminy określone w miesiącach kończą się z upływem tego dnia w ostatnim

miesiącu, który odpowiada początkowemu dniu terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca.

§ 4. Jeżeli termin przypada na dzień ustawowo wolny od pracy lub dzień wolny od

pracy na podstawie odrębnych przepisów dotyczących terminów udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy lub dotyczących zasad ustalania rozkładu i

wymiaru czasu pracy pracowników urzędów państwowych, za ostatni dzień terminu

uważa się następnny dzień po dniu lub dniach wolnych od pracy.

§ 5. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem nadano pismo w

polskiej placówce pocztowej albo złożono w polskim urzędzie konsularnym. Termin

uważa się za zachowany również w przypadku, gdy przed jego upływem żołnierz lub

członek załogi statku morskiego złożył je w dowództwie jednostki wojskowej lub

kapitanowi statku, a także gdy osoba pozbawiona wolności złożyła pismo w

administracji zakładu karnego.

Art. 200.

§ 1. W razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy.

§ 2. Prośbę o przywrócenie terminu należy wniesć w ciągu siedmiu dni od dnia

ustania przyczyny uchybienia terminu. Jednocześnie z wniesieniem prośby

należy dopełnić czynności, dla której określony był termin.

§ 3. Przywrócenie terminu do złożenia prośby przewidzianej w § 2 jest niedopuszczalne.

§ 4. Przepisy § 1-3 stosuje się do terminów, o których mowa w niniejszym dziale.

Art. 201.

§ 1. O przywróceniu terminu postanawia właściwy w sprawie organ podatkowy.

§ 2. Z zastrzeżeniem § 3, na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu służy zażalenie.

§ 3. O przywróceniu terminu do wniesienia odwołania lub zażalenia postanawia

ostatecznie organ podatkowy właściwy do rozpatrzenia odwołania lub zażalenia.

Art. 202.

Przed rozpatrzeniem prośby o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania lub zażalenia organ podatkowy pierwszej instancji, na żądanie strony, może wstrzymać wykonanie decyzji lub postanowienia.

Rozdział 8
Wszczęcie postępowania

Art. 203.

§ 1. Postępowanie podatkowe wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.
§ 2. Wszczęcie postępowania z urzędu następuje w formie postanowienia.
§ 3. Datą wszczęcia postępowania na żądanie strony jest dzień doręczenia żądania organowi podatkowemu.

Art. 204.

W sprawach, w których prawa lub obowiązki stron wynikają z tego samego stanu faktycznego oraz z tej samej podstawy prawnej i w których właściwy jest ten sam organ podatkowy, można wszcząć i prowadzić jedno postępowanie dotyczące więcej niż jednej strony.

Art. 205.

§ 1. Podania (żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia) mogą być wnoszone na piśmie, telegraficznie lub za pomocą dalekopisu, telefaksu, a także ustnie do protokołu.
§ 2. Podanie powinno zawierać co najmniej treść żądania, wskazanie osoby, od której pochodzi oraz jej adresu, a także czynić zadość innym wymogom ustalonym w przepisach szczególnych.
§ 3. Podanie wniesione pisemnie albo ustnie do protokołu powinno być podpisane przez wnoszącego, a protokół ponadto przez pracownika, który go sporządził. Jeżeli podanie wnosi osoba, która nie może lub nie umie złożyć podpisu, podanie lub protokół podpisuje za nią inna osoba przez nią upoważniona, czyniąc o tym wzmiankę obok podpisu.
§ 4. Organ podatkowy obowiązany jest potwierdzić wniesienie podania, jeżeli wnoszący je tego zażąda.

Art. 206.

§ 1. Jeżeli podanie nie spełnia wymogów określonych przepisami prawa, organ podatkowy wzywa wnoszącego podanie do usunięcia braków w terminie siedmiu dni, z pouczeniem, że niewypełnienie tego warunku spowoduje pozostawienie podania bez rozpatrzenia.
§ 2. Organ podatkowy wydaje decyzję w sprawie pozostawienia podania bez rozpatrzenia.

Art. 207.

§ 1. Jeżeli organ podatkowy, do którego podanie wniesiono, jest niewłaściwy w

sprawie, powinien niezwłocznie przekazać je do organu właściwego, zawiadamiając

o tym wnoszącego podanie.

§ 2. Podanie wniesione do organu niewłaściwego przed upływem terminu określonego

przepisami prawa uważa się za wniesione z zachowaniem terminu.

Art. 208.

§ 1. Jeżeli podanie dotyczy kilku spraw podlegających załatwieniu przez różne

organy, organ podatkowy, do którego wniesiono podanie, rozpatruje sprawę

należącą do jego właściwości rzeczowej. Równocześnie organ podatkowy zawiadamia

wnoszącego podanie, że w sprawach innych powinien wnieść odrębne podanie do

właściwego organu, informując go o treści art. 66 § 2 Kodeksu postępowania

administracyjnego.

§ 2. Jeżeli organ podatkowy otrzyma podanie złożone zgodnie z zawiadomieniem,

o którym mowa w art. 66 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w terminie

14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia, podanie uważa się za złożone w dniu

wniesienia pierwszego podania, z tym że nie wywołuje ono skutków w postaci

skrócenia terminów, określonych w art. 180 § 1 i 3.

§ 3. Jeżeli podanie wniesiono do organu niewłaściwego, a organu właściwego nie

można ustalić na podstawie danych zawartych w podaniu, albo gdy z podania

wynika, że właściwym w sprawie jest sąd, organ podatkowy zwraca podanie osobie,

która je wniosła, z odpowiednim pouczeniem.

Rozdział 9

Protokoły i adnotacje

Art. 209.

§ 1. Organ podatkowy sporządza zwięzły protokół z każdej czynności postępowania

mającej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że czynność została

w inny sposób utrwalona na piśmie.

§ 2. W szczególności sporządza się protokół z:

- 1) przyjęcia wniesionego ustnie podania,
- 2) przesłuchania strony, świadka i biegłego,
- 3) oględzin i ekspertyz dokonywanych przy udziale organu podatkowego,
- 4) ustnego ogłoszenia postanowienia.

Art. 210.

§ 1. Protokół sporządza się tak, aby z jego treści wynikało, kto, kiedy, gdzie i

jakich czynności dokonał, kto i w jakim charakterze był przy nich obecny,

co i w jaki sposób w wyniku tych czynności ustalono i jakie uwagi zgłosiły

obecne osoby.

§ 2. Protokół odczytuje się wszystkim osobom obecnym, biorącym udział w czynności

urzędowej, które powinny następnie protokół podpisać. Odmowę lub brak podpisu

którejkolwiek osoby należy omówić w protokole.

Art. 211.

§ 1. Protokół przesłuchania powinien być odczytany i przedłożony do podpisu

osobie zeznającej niezwłocznie po złożeniu zeznania.

§ 2. W protokołach przesłuchania osoby, która złożyła zeznanie w języku obcym,

należy podać w przekładzie na język polski treść złożonego zeznania oraz

wskazać osobę i adres tłumacza, który dokonał przekładu; tłumacz powinien

podpisać protokół przesłuchania.

Art. 212.

Organ podatkowy może zezwolić na dołączenie do protokołu zeznania na piśmie podpisanego przez zeznającego oraz innych dokumentów mających znaczenie dla sprawy.

Art. 213.

Skreśleń i poprawek w protokole należy tak dokonywać, aby wyrazy skreślone i

poprawione były czytelne. Dokonanie skreśleń i poprawek powinno być potwierdzone

w protokole przed jego podpisaniem.

Art. 214.

Czynności organu podatkowego, z których nie sporządza się protokołu, a które

mają znaczenie dla sprawy lub toku postępowania, utrwała się w aktach w formie

adnotacji podpisanej przez pracownika, który dokonał tych czynności.

Rozdział 10

Udostępnianie akt

Art. 215.

§ 1. W każdym stadium postępowania organ podatkowy obowiązany jest umożliwić

stronie przeglądanie akt sprawy oraz sporządzanie z nich notatek, kserokopii

lub odpisów.

§ 2. Czynności określone w § 1 dokonywane są w lokalu organu podatkowego, w obecności pracownika tego organu.

§ 3. Strona może żądać uwierzytelnienia odpisów lub kserokopii akt sprawy lub wydania jej z akt sprawy uwierzytelnionych odpisów, jeżeli jest to uzasadnione jej ważnym interesem.

§ 4. Koszty sporządzenia odpisów lub kserokopii ponosi strona.

Art. 216.

§ 1. Przepisów art. 215 nie stosuje się do akt sprawy objętych ochroną tajemnicy

państwowej, a także do innych akt, które organ podatkowy wyłączy ze względu na

interes publiczny.

§ 2. Odmowa umożliwienia stronie przeglądania akt sprawy, sporządzania z nich

notatek, kserokopii i odpisów, uwierzytelniania odpisów i kserokopii lub wydania uwierzytelnionych odpisów następuje w drodze postanowienia.

§ 3. Na postanowienie, o którym mowa w § 2, służy zażalenie.

Rozdział 11

Dowody

Art. 217.

§ 1. Jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia

sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być księgi

podatkowe oraz inne dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz materiały i informacje zebrane w wyniku oględzin.

§ 2. Jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów

lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia wydanego przez właściwy organ

administracji, organ podatkowy odbiera od strony, na jej wniosek, oświadczenie

złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania; przepis

art. 226 § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 218.

§ 1. Organ podatkowy jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć

materiał dowodowy niezbędny do rozstrzygnięcia sprawy.

§ 2. Organ podatkowy może w każdym stadium postępowania zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu.

§ 3. Fakty powszechnie znane oraz fakty znane organowi podatkowemu z urzędu nie

wymagają dowodu. Fakty znane organowi podatkowemu z urzędu należy zakomunikować

stronie.

Art. 219.

Żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu są okoliczności mające istotne znaczenie dla sprawy, chyba że

okoliczności te stwierdzone są innym dowodem.

Art. 220.

§ 1. Strona powinna być zawiadomiona o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu ze

świadków, biegłych lub oględzin przynajmniej na siedem dni przed terminem.

§ 2. Strona ma prawo brać udział w przeprowadzaniu dowodu, może zadawać pytania

świadkom i biegłym oraz składać wyjaśnienia.

Art. 221.

Organ podatkowy ocenia na podstawie zebranego materiału dowodowego, czy dana

okoliczność została udowodniona.

Art. 222.

Okoliczność faktyczna może być uznana za udowodnioną, jeżeli strona miała możliwość

wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów, chyba że zachodzą okoliczności, o

których mowa w art. 166 § 2.

Art. 223.

§ 1. Księgi podatkowe prowadzone rzetelnie i w sposób niewadliwy stanowią dowód

tego, co wynika z zawartych w nich zapisów.

§ 2. Za rzetelne uważa się księgi podatkowe prowadzone w sposób odzwierciedlający

rzeczywisty przebieg operacji gospodarczych.

§ 3. Za niewadliwe uważa się księgi podatkowe prowadzone w sposób i zgodnie

z zasadami wynikającymi z odrębnych przepisów.

§ 4. Organ podatkowy odmówi wiarygodności księgom podatkowym, które są prowadzone

nierzetelnie lub w sposób wadliwy; w szczególności organ podatkowy odmówi

wiarygodności księgom podatkowym, jeżeli ich analiza wykaże istnienie sprzeczności poszczególnych składników prowadzonej przez podatnika działalności gospodarczej lub znacznie niższy obrót od przeciętnego osiąganego w danej branży i podobnych warunkach prowadzenia działalności albo też dochód rażąco niższy od tego, jaki byłby konieczny dla pokrycia wydatków ponoszonych przez podatnika.

§ 5. Organ podatkowy nie odmówi jednak wiarygodności księgom podatkowym, które prowadzone są w sposób wadliwy, jeżeli wady te nie mają istotnego znaczenia dla sprawy.

§ 6. Jeżeli organ podatkowy odmówi wiarygodności księgom podatkowym, odpis protokołu z badania ksiąg doręcza się stronie.

§ 7. Strona, w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu, może zakwestionować zawarte w nim ustalenia, przedstawiając jednocześnie środki dowodowe, które umożliwią organowi podatkowemu prawidłowe określenie podstawy opodatkowania albo kwoty podatku.

Art. 224.

§ 1. Dokumenty urzędowe sporządzone w formie określonej przepisami prawa przez

powołane do tego organy państwowe lub samorządu terytorialnego stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzonych przez inne jednostki, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów uprawnione są do ich wydawania.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 nie wyłączają możliwości przeprowadzenia dowodu przeciwko treści dokumentów wymienionych w tych przepisach.

Art. 225.

Świadcami nie mogą być:

- 1) osoby niezdolne do spostrzegania lub komunikowania swych spostrzeżeń,
- 2) osoby obowiązane do zachowania tajemnicy państwowej i służbowej na okoliczności objęte tajemnicą, jeżeli nie zostały, w trybie określonym obowiązującymi przepisami, zwolnione od obowiązku zachowania tej tajemnicy,
- 3) duchowni, co do faktów objętych tajemnicą spowiedzi.

Art. 226.

§ 1. Nikt nie ma prawa odmówić zeznań w charakterze świadka, z wyjątkiem małżonka

strony, wstępnych, zstępnych i rodzeństwa strony oraz powinowatych pierwszego stopnia, jak również osób pozostających ze stroną w stosunku przysposobienia,

opieki lub kurateli. Prawo odmowy zeznań trwa także po ustaniu małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.

§ 2. Świadek może odmówić odpowiedzi na pytania, gdy odpowiedź mogłaby narazić jego

lub jego bliskich wymienionych w § 1 na odpowiedzialność karną, karną skarbową albo spowodować naruszenie obowiązku zachowania ustawowo chronionej tajemnicy zawodowej.

§ 3. Przed odebraniem zeznania organ podatkowy uprzedza świadka o prawie odmowy

zeznań i odpowiedzi na pytania oraz o odpowiedzialności za fałszywe zeznania.

§ 4. Minister Finansów, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, określi,

w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania oraz przechowywania protokołów zeznań obejmujących okoliczności, na które rozciąga się obowiązek zachowania tajemnicy państwowej, służbowej lub zawodowej.

Art. 227.

§ 1. Gdy w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, organ podatkowy może zwrócić się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii.

§ 2. Biegły podlega wyłączeniu na zasadach i w trybie określonym w art. 173.

W pozostałym zakresie do biegłych stosuje się przepisy dotyczące przesłuchania świadków.

Art. 228.

§ 1. Organ podatkowy może w razie potrzeby przeprowadzić oględziny.

§ 2. Jeżeli przedmiot oględzin znajduje się u osób trzecich, osoby te są obowiązane, na wezwanie organu podatkowego, do okazania przedmiotu oględzin.

Art. 229.

Jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub z powodu ich braku pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, organ podatkowy przesłuchuje

stronę. Do przesłuchania strony stosuje się przepisy dotyczące świadka.

Rozdział 12

Zawieszenie postępowania

Art. 230.

§ 1. Organ podatkowy zawiesza postępowanie:

1) w razie śmierci strony, jeżeli postępowanie nie podlega umorzeniu jako

bezprzedmiotowe,

2) gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji jest uzależnione od rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd,

3) w razie śmierci przedstawiciela ustawowego strony,

4) w razie utraty przez stronę lub jej ustawowego przedstawiciela zdolności

do czynności prawnych,

5) w sprawie dotyczącej odpowiedzialności osoby trzeciej - do dnia w którym

decyzja, o której mowa w art. 111 § 2 pkt 1 oraz pkt 2 lit. b-d, stanie się

ostateczna.

§ 2. Postanowienie w sprawie zawieszenia postępowania organ podatkowy doręcza

stronie lub jej spadkobiercom.

§ 3. Na postanowienie w sprawie zawieszenia postępowania służy zażalenie.

Art. 231.

Organ podatkowy, który z przyczyn określonych w art. 230 § 1 pkt 1, 3 i 4 zawiesił

postępowanie, obowiązany jest podjąć niezbędne kroki w celu usunięcia przeszkody do

dalszego prowadzenia postępowania.

Art. 232.

Organ podatkowy, który zawiesił postępowanie z przyczyny określonej w art. 230 § 1

pkt 2, wystąpi równocześnie do właściwego organu lub sądu o rozstrzygnięcie

zagadnienia wstępnego, albo wezwie stronę do wystąpienia o to w oznaczonym terminie, chyba że strona wykaże, że już zwróciła się w tej sprawie do właściwego organu lub sądu.

Art. 233.

§ 1. Gdy ustąpiły przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, organ podatkowy podejmie postępowanie z urzędu lub na żądanie strony.

§ 2. Postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania lub o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania organ podatkowy doręcza stronie.

§ 3. Na postanowienie o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania służy stronie zażalenie.

Art. 234.

Zawieszenie postępowania wstrzymuje bieg terminów przewidzianych w niniejszym dziale.

Rozdział 13

Decyzje

Art. 235.

§ 1. Organ podatkowy rozstrzyga sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy niniejszej ustawy stanowią inaczej.

§ 2. Decyzja rozstrzyga sprawę co do jej istoty albo w inny sposób kończy postępowanie w danej instancji.

Art. 236.

§ 1. Gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ podatkowy wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

§ 2. Organ podatkowy może umorzyć postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte.

Art. 237.

§ 1. Jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody albo wyrażenia stanowiska w innej formie) decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ.

§ 2. Organ podatkowy załatwiający sprawę, zwracając się do innego organu o zajęcie stanowiska, zawiadamia o tym stronę.

§ 3. Organ, do którego zwrócono się o zajęcie stanowiska, obowiązany jest przedstawić je niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia doręczenia wystąpienia o zajęcie stanowiska.

§ 4. W zakresie nie uregulowanym w § 1-3, organ, o którym mowa w § 3, stosuje się przepisy art. 106 § 4-6 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 238.

§ 1. Decyzja zawiera: oznaczenie organu podatkowego, datę wydania, oznaczenie strony, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z

podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji. Decyzja, na którą może być wniesiona skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać pouczenie o dopuszczalności

wniesienia skargi.

§ 2. Przepisy prawa podatkowego mogą określać także inne składniki, które

powinna zawierać decyzja.

§ 3. Uzasadnienie faktyczne decyzji zawiera w szczególności wskazanie faktów,

które organ uznał za udowodnione, dowodów którym dał wiarę oraz przyczyn, z

powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności, zaś uzasadnienie prawne

zawiera podstawę prawną decyzji z przytoczeniem przepisów prawa.

§ 4. Można odstąpić od uzasadnienia decyzji, gdy uwzględnia ona w całości żądanie strony; nie dotyczy to decyzji wydanej na skutek odwołania.

Art. 239.

Decyzję doręcza się stronie na piśmie.

Art. 240.

Organ podatkowy, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia.

Art. 241.

§ 1. Strona może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji zażądać jej uzupełnienia co do rozstrzygnięcia, bądź co do prawa odwołania lub wniesienia skargi do sądu administracyjnego albo sprostowania zamieszczonego

w decyzji pouczenia w tych kwestiach.

§ 2. Uzupełnienie lub sprostowanie decyzji, o której mowa w § 1, następuje w

drodze decyzji.

§ 3. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w § 2, termin do wniesienia

odwołania lub skargi biegnie od dnia doręczenia decyzji.

Art. 242.

Nie może szkodzić stronie błędne pouczenie w decyzji co do prawa odwołania albo wniesienia skargi do sądu administracyjnego lub brak tego pouczenia.

Art. 243.

§ 1. Organ podatkowy może, z urzędu lub na żądanie strony, prostować w drodze

postanowienia błędy pisarskie lub rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w

wydanej przez ten organ decyzji.

§ 2. Organ podatkowy, który wydał decyzję, na żądanie strony lub organu egzekucyjnego, wyjaśnia w drodze postanowienia wątpliwości co do treści

decyzji.

§ 3. Na postanowienie w sprawie sprostowania i wyjaśnienia służy zażalenie.

Art. 244.

Przepisy art. 235-243, stosuje się odpowiednio do spraw rozstrzyganych przez

Ministra Finansów.

Rozdział 14 Postanowienia

Art. 245.

§ 1. W toku postępowania organ podatkowy wydaje postanowienia.

§ 2. Postanowienia dotyczą poszczególnych kwestii wynikających w toku postępowania

podatkowego, lecz nie rozstrzygają o istocie sprawy, chyba że przepisy niniejszej ustawy stanowią inaczej.

Art. 246.

§ 1. Postanowienie powinno zawierać: oznaczenie organu podatkowego, datę jego

wydania, oznaczenie strony, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie,

pouczenie, czy i w jakim trybie służy na nie zażalenie lub skarga do sądu

administracyjnego oraz podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska

służbowego osoby upoważnionej do jego wydania.

§ 2. Postanowienie powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne, jeżeli służy

na nie zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego oraz gdy wydane zostało

na skutek zażalenia na postanowienie.

Art. 247.

Postanowienie, od którego służy stronie zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, doręcza się na piśmie.

Art. 248.

Do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy art. 238 § 2-4 oraz art. 240-243.

Art. 249.

Przepisy art. 245-248 stosuje się odpowiednio do postanowień wydawanych przez Ministra Finansów.

Rozdział 15

Odwołania

Art. 250.

§ 1. Od decyzji organu podatkowego wydanej w pierwszej instancji służy odwołanie

tylko do jednej instancji.

§ 2. Właściwy do rozpatrzenia odwołania jest organ podatkowy wyższego stopnia,

a jeżeli decyzja została wydana w pierwszej instancji przez izbę skarbową

- właściwy do rozpatrzenia odwołania jest Minister Finansów.

§ 3. Od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez samorządowe kolegium odwoławcze lub przez Ministra Finansów odwołanie nie służy.

Art. 251.

Odwołanie od decyzji organu podatkowego powinno zawierać zarzuty przeciw decyzji,

określać istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazywać

dowody uzasadniające to żądanie.

Art. 252.

§ 1. Odwołanie wnosi się do właściwego organu odwoławczego za pośrednictwem

organu podatkowego, który wydał decyzję.

§ 2. Odwołanie wnosi się w terminie 14 od dnia:

1) doręczenia decyzji stronie,

2) przedłożenia stronie informacji, o której mowa w art. 176 § 5.

Art. 253.

§ 1. Z zastrzeżeniem § 2, wniesienie odwołania od decyzji organu podatkowego

nie wstrzymuje jej wykonania.

§ 2. Organ podatkowy pierwszej instancji wstrzyma wykonanie decyzji, jeżeli strona

w terminie do wniesienia odwołania wpłaci na rachunek tego organu bezsporną

kwotę zobowiązania podatkowego lub zaległości podatkowej oraz 30% kwoty spornej

wynikającej z zakresu żądania.

Art. 254.

§ 1. Jeżeli strona wniosła odwołanie, a organ podatkowy, który wydał decyzję

uzna, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie w całości, organ ten wyda nową decyzję, którą uchyli lub zmieni zaskarżoną decyzję.

§ 2. Od nowej decyzji służy stronie odwołanie.

Art. 255.

§ 1. Organ podatkowy, do którego wpłynęło odwołanie, przekazuje je wraz z aktami sprawy właściwemu organowi odwoławczemu w terminie jednego miesiąca od dnia otrzymania odwołania, chyba że w tym terminie wyda decyzję na podstawie

art. 254.

§ 2. Organ podatkowy przekazując sprawę jest obowiązany ustosunkować się do przedstawionych zarzutów.

Art. 256.

§ 1. Organ odwoławczy stwierdza w drodze postanowienia:

- 1) niedopuszczalność odwołania,
- 2) uchybienie terminu do wniesienia odwołania.

§ 2. Postanowienia w sprawach wymienionych w § 1 są ostateczne.

Art. 257.

Organ odwoławczy może przeprowadzić, na żądanie strony lub z urzędu, dodatkowe

postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję.

Art. 258.

§ 1. W przypadku, gdy w toku postępowania odwoławczego organ rozpatrujący odwołanie

stwierdzi, że zobowiązanie podatkowe lub podstawa opodatkowania zostało

ustalone lub określone w kwocie niższej niż to wynika z przepisów prawa

podatkowego, zwraca sprawę organowi podatkowemu pierwszej instancji w celu zmiany wydanej decyzji.

§ 2. Nowa decyzja wydawana jest zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym w dniu powstania obowiązku podatkowego.

§ 3. Od nowej decyzji służy stronie odwołanie, które podlega rozpatrzeniu łącznie

z odwołaniem wniesionym od zmienionej decyzji.

Art. 259.

Strona może cofnąć odwołanie przed wydaniem decyzji przez organ odwoławczy. Organ odwoławczy nie uwzględni jednak cofnięcia odwołania, jeżeli prowadziłyby

to do utrzymania w mocy decyzji wydanej z naruszeniem art. 266 lub 275.

Art. 260.

§ 1. Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, albo
- 2) uchyła zaskarżoną decyzję:

a) w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy

badź uchylając tę decyzję - umarza postępowanie w pierwszej instancji,

b) w całości i sprawę przekazuje do ponownego rozpatrzenia właściwemu

organowi podatkowemu, jeżeli zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów art. 266 lub 275, albo

- 3) zmienia w części zaskarżoną decyzję, albo
- 4) umarza postępowanie odwoławcze.

§ 2. Organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać do

ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji, gdy rozstrzygnięcie sprawy wymaga uprzedniego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w całości lub w znacznej części. Przekazując sprawę organ ten może wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Art. 261.

W sprawach nie uregulowanych w art. 257-260, w postępowaniu przed organami odwoławczymi mają odpowiednie zastosowanie przepisy o postępowaniu przed organami pierwszej instancji.

Rozdział 16 Zażalenia

Art. 262.

§ 1. Na wydane w toku postępowania postanowienie służy stronie zażalenie, gdy ustawa tak stanowi.

§ 2. Zażalenie wnosi się w terminie siedmiu dni od dnia:

- 1) doręczenia postanowienia stronie,
- 2) przedłożenia stronie informacji, o której mowa w art. 176 § 5.

Art. 263.

Postanowienie, na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji.

Art. 264.

Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje wykonania postanowienia, jednakże organ podatkowy, który wydał postanowienie, może wstrzymać jego wykonanie, gdy uzna to za uzasadnione.

Art. 265.

W sprawach nie uregulowanych w niniejszym rozdziale do zażaleń mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące odwołań.

Rozdział 17 Wznowienie postępowania

Art. 266.

§ 1. W sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe,
- 2) decyzja wydana została w wyniku przestępstwa,
- 3) decyzja wydana została przez pracownika lub organ podatkowy, który podlega wyłączeniu stosownie do art. 171-173,
- 4) strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu,
- 5) wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nie znane organowi, który wydał decyzję,
- 6) decyzja wydana została bez uzyskania wymaganego prawem stanowiska innego organu,
- 7) decyzja została wydana na podstawie innej decyzji lub orzeczenia sądu, które zostało następnie uchylone lub zmienione w sposób, który mógł mieć wpływ na treść wydanej decyzji.

§ 2. Jeżeli sfałszowanie dowodu lub popełnienie przestępstwa jest oczywiste,

postępowanie z przyczyn określonych w § 1 pkt 1 lub 2 może być wznowione

również przed wydaniem przez sąd lub inny organ orzeczenia stwierdzającego

sfalszowanie dowodu lub popełnienie przestępstwa, a wznowienie postępowania

jest niezbędne w celu ochrony interesu publicznego.

§ 3. Z przyczyn określonych w § 1 pkt 1 i 2 można wznowić postępowanie także w

przypadku, gdy postępowanie przed sądem lub innym organem nie może być wszczęte

na skutek upływu czasu lub z innych przyczyn określonych w przepisach prawa.

Art. 267.

§ 1. Uchylenie decyzji z przyczyn określonych w art. 266 § 1 nie może nastąpić,

jeżeli od dnia doręczenia decyzji upłynęło pięć lat.

§ 2. Nie uchyla się decyzji także w przypadku, gdy w wyniku wznowienia postępowania

mogłaby zostać wydana wyłącznie decyzja odpowiadająca w swej istocie decyzji

dotychczasowej.

§ 3. Odmowa uchylenia decyzji następuje w drodze decyzji.

Art. 268.

§ 1. Wznowienie postępowania następuje z urzędu lub na żądanie strony.

§ 2. Wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 266 § 1 pkt 4 następuje

tylko na żądanie strony.

Art. 269.

§ 1. W przypadku zaistnienia okoliczności, o której mowa w art. 266 § 1 pkt 4,

podanie o wznowienie postępowania składa się w terminie miesiąca od dnia

doręczenia decyzji.

§ 2. Podanie złożone po upływie terminu określonego w § 1 nie podlega rozpatrzeniu.

Art. 270.

§ 1. Wznowienie postępowania następuje w drodze postanowienia.

§ 2. Postanowienie stanowi podstawę do przeprowadzenia przez właściwy organ

postępowania co do przesłanek wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

§ 3. Odmowa wznowienia postępowania następuje w drodze decyzji.

Art. 271.

§ 1. Organem właściwym w sprawach wymienionych w art. 270 jest organ, który

wydał w sprawie decyzję w ostatniej instancji.

§ 2. Jeżeli przyczyną wznowienia postępowania jest działanie organu wymienionego

w § 1, o wznowieniu postępowania rozstrzyga organ wyższego stopnia, który

równocześnie wyznacza organ właściwy w sprawach wymienionych w art. 270 § 2.

§ 3. Przepis § 2 nie dotyczy przypadków, gdy decyzję w ostatniej instancji wydał

Minister Finansów lub samorządowe kolegium odwoławcze.

Art. 272.

§ 1. Organ, o którym mowa w art. 271 § 1 lub 2, po przeprowadzeniu postępowania

określonego w art. 270 § 2 wydaje decyzję, która:

1) odmawia uchylenia decyzji dotychczasowej, gdy stwierdzi brak podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 266 § 1, albo
2) zmienia lub uchyla decyzję dotychczasową, gdy stwierdzi istnienie przesłanek przewidzianych w art. 266 § 1, a w razie uchylenia decyzji wydaje nową decyzję rozstrzygając co do istoty sprawy.

§ 2. W przypadkach, gdy w wyniku wznowienia postępowania nie można uchylić decyzji na skutek okoliczności, o których mowa w art. 267, organ ograniczy się do stwierdzenia, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa oraz wskaże okoliczności, z powodu których nie uchylił tej decyzji.

Rozdział 18

Uchylenie, zmiana oraz stwierdzenie nieważności decyzji

Art. 273.

§ 1. Decyzja ostateczna - z wyjątkiem decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego albo określającej wysokość zaległości podatkowej - na mocy której strona nie nabyła prawa, może być uchylona lub zmieniona przez organ podatkowy, który ją wydał lub przez organ wyższego stopnia, jeżeli przemawia za tym interes publiczny lub ważny interes podatnika.

§ 2. W przypadkach wymienionych w § 1, właściwy organ wydaje decyzję w sprawie uchylenia lub zmiany dotychczasowej decyzji.

Art. 274.

Decyzja ostateczna ustalająca wysokość zobowiązania podatkowego może być zmieniona przez organ podatkowy, który ją wydał, jeżeli po doręczeniu tej decyzji zaistniały nowe, przewidziane w obowiązujących w dniu wydania decyzji przepisach prawa podatkowego okoliczności, mające wpływ na ustalenie wysokości tego zobowiązania.

Art. 275.

Organ podatkowy stwierdza nieważność decyzji ostatecznej, która:

- 1) została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości,
- 2) została wydana bez podstawy prawnej,
- 3) została wydana z rażącym naruszeniem prawa,
- 4) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną,
- 5) została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
- 6) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność na mocy wyraźnie wskazanego przepisu prawa.

Art. 276.

§ 1. Właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 275 jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja została wydana przez

Ministra Finansów lub przez samorządowe kolegium odwoławcze - ten organ.

§ 2. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.

§ 3. Odmowa wszczęcia postępowania w sprawie nieważności decyzji następuje w drodze decyzji.

Art. 277.

§ 1. Minister Finansów może uchylić lub zmienić każdą decyzję ostateczną wydaną przez urząd skarbowy lub izbę skarbową, jeżeli przemawia za tym interes publiczny.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się do decyzji:

- 1) ustalających albo określających wysokość zobowiązania podatkowego,
- 2) o odpowiedzialności podatkowej płatników lub inkasentów,
- 3) o odpowiedzialności podatkowej osób trzecich.

Art. 278.

§ 1. Żądanie uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej wydanej przez organ podatkowy, wniesione po upływie roku od dnia jej doręczenia, nie podlega rozpatrzeniu.

§ 2. Termin określony w § 1 stosuje się również do wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie:

- 1) uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej,
- 2) stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej.

§ 3. Odmowa rozpatrzenia żądania, o którym mowa w § 1, następuje w drodze decyzji.

Art. 279.

§ 1. Przepisów art. 278 nie stosuje się do:

- 1) zmiany decyzji na podstawie art. 274,
- 2) stwierdzenia nieważności decyzji, wydanych na podstawie przepisów prawnych, które utraciły moc lub zostały uchylone, bądź zmienione w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, organ podatkowy nie może zmienić lub stwierdzić nieważności decyzji ostatecznej po upływie pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym doręczono decyzję.

Rozdział 19

Wygaśnięcie decyzji

Art. 280.

§ 1. Organ podatkowy, który wydał decyzję w pierwszej instancji, stwierdza jej

wygaśnięcie, jeżeli:

- 1) stała się bezprzedmiotowa,
- 2) została wydana z zastrzeżeniem dopełnienia przez stronę określonego warunku, a strona nie dopełniła tego warunku,
- 3) strona nie dopełniła przewidzianych w tej decyzji lub w przepisach prawa podatkowego warunków uprawniających do skorzystania z ulg,
- 4) strona nie dopełniła określonych w przepisach prawa podatkowego warunków uprawniających do skorzystania z ryczałtowych form opodatkowania,
- 5) strona nie dotrzymała terminu płatności określonego w decyzji o odroczeniu terminu płatności podatku.

§ 2. Organ podatkowy stwierdza wygaśnięcie decyzji w drodze decyzji.

§ 3. W przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 3-5, decyzja stwierdzająca wygaśnięcie

decyzji wywołuje skutki prawne od dnia doręczenia decyzji, której wygaśnięcie się stwierdza.

Art. 281.

§ 1. Organ podatkowy stwierdza wygaśnięcie decyzji w części, jeżeli w przypadku rozłożenia zaległości podatkowej na raty strona nie dotrzymała terminu płatności raty.

§ 2. Przepisy art. 280 § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 282.

§ 1. Organ podatkowy pierwszej instancji uchyla decyzję, jeżeli została ona wydana z zastrzeżeniem dopełnienia określonych czynności, a strona nie dopełniła tych czynności w wyznaczonym terminie.

§ 2. Przepis art. 280 § 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 20

Kary porządkowe

Art. 283.

§ 1. Strona, pełnomocnik strony, świadek lub biegły, który mimo prawidłowego

wezwania organu podatkowego:

1) nie stawił się osobiście bez uzasadnionej przyczyny, mimo że był do tego

zobowiązany, lub

2) bezzasadnie odmówił złożenia wyjaśnień, wydania opinii, okazania przedmiotu

oględzin lub udziału w innej czynności, lub

3) bez zezwolenia tego organu opuścił miejsce przeprowadzenia czynności

przed jej zakończeniem

- może zostać ukarany karą porządkową do 2500 zł.

§ 2. Karę porządkową nakłada się w formie postanowienia, na które służy zażalenie.

§ 3. Organ podatkowy, który nałożył karę porządkową może, na wniosek ukaranego, złożony w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia postanowienia o nałożeniu

kary porządkowej, uznać za usprawiedliwione niestawiennictwo lub niewykonanie

innych obowiązków, o których mowa w § 1 i uchylić karę.

Art. 284.

§ 1. O nałożeniu kary porządkowej oraz o jej uchyleniu rozstrzyga organ podatkowy,

przed którym toczy się postępowanie.

§ 2. Na postanowienie o odmowie uchylenia kary przysługuje zażalenie.

§ 3. Osobę, która przez niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 283 § 1,

spowodowała dodatkowe koszty postępowania, można obciążyć tymi kosztami;

dopuszczalne jest obciążenie kosztami kilku osób solidarnie.

§ 4. Obciążenie dodatkowymi kosztami postępowania następuje w formie postanowienia,

na które służy zażalenie.

§ 5. Przepisu § 3 nie stosuje się w razie uchylenia kary porządkowej.

§ 6. Ukazanie karą porządkową nie wyklucza możliwości zastosowania do opornego

świadka lub biegłego środków przymusu przewidzianych w przepisach szczególnych.

Dział VII

Przepisy karne

Art. 285.

§ 1. Kto, będąc obowiązany do zachowania tajemnicy skarbowej, ujawnia informacje

objęte tą tajemnicą,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 2. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 działa na szkodę Skarbu Państwa,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

§ 3. Jeżeli sprawca dopuszcza się nieumyślnie czynu określonego w § 2, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 4. Jeżeli pokrzywdzonym nie jest Skarb Państwa, ściganie następuje na wniosek

pokrzywdzonego.

Art. 286.

Nie ma przestępstwa określonego w art. 285, jeżeli ujawnienie informacji objętej

tajemnicą skarbową następuje ze względu na uzasadniony interes publiczny.

Dział VIII

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Rozdział 1

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 287.

W Kodeksie postępowania administracyjnego wprowadza się następujące Zmiany:

1) tytuł działu III otrzymuje brzmienie:

"Przepisy szczególne w sprawach ubezpieczeń społecznych";

2) skreśla się art. 164-179;

3) w art. 196 w § 3 w pkt 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje pkt 3 w

brzmieniu:

"3) wymienionych w art. 146 § 1 ustawy - Ordynacja podatkowa.";

4) w art. 216 w § 2 po wyrazach "w art. 37" dodaje się wyrazy "albo art. 182

ustawy - Ordynacja podatkowa".

Art. 288.

W Kodeksie postępowania cywilnego wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 652 otrzymuje brzmienie:

"Art. 652. O dokonanym otwarciu i ogłoszeniu testamentu sąd spadku zawiadamia w miarę możliwości osoby, których rozrządzenia testamentowe dotyczą, oraz wykonawcę testamentu, kuratora

spadku i

kuratora skarbowego.";

2) w art. 1025 w § 1:

a) pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

"3) należności, które były zabezpieczone hipotecznie lub prawem zastawu albo

korzystały z ustawowego pierwszeństwa na podstawie ustawy -

Ordynacja

podatkowa, a także prawa, które ciążyły na nieruchomości przed

dokonaniem

w księdze wieczystej wpisu o wszczęcie egzekucji lub przed

złożeniem

do zbioru dokumentów wniosku o dokonanie takiego wpisu,

4) podatki i inne należności Skarbu Państwa, gmin lub państwowych funduszy

celowych wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi,

jeżeli nie

zostały zabezpieczone hipoteką ustawowa,"

b) dotychczasowe pkt 4 i 5 oznacza się jako pkt 5 i 6,

c) dotychczasowy pkt 6 skreśla się;

3) w art. 1026 w § 1 wyrazy "kategorii szóstej" zastępuje się wyrazami "kategorii piątej".

Art. 289.

W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 1991 r. Nr 36, poz. 161, z 1992 r. Nr 20, poz. 78 i z 1993 r. Nr 28,

poz. 127) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w § 1 w pkt 1 wyrazy "o zobowiązaniach podatkowych" zastępuje się

wyrazami "ustawy - Ordynacja podatkowa";

2) w art. 154 po § 3 dodaje się § 4 w brzmieniu:

"§ 4. Zajęcie zabezpieczające przekształca się w zajęcie egzekucyjne z dniem wygaśnięcia decyzji, o której mowa w art. 33 § 4 ustawy - Ordynacja podatkowa."

Art. 290.

W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. Nr 19, poz. 147, z 1991 r. Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496 oraz z 1994 r. Nr 85, poz. 388) w art. 66 wyraz "państwową" zastępuje się wyrazami "Skarbu Państwa lub gminy".

Art. 291.

W ustawie z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz.U. Nr 45, poz. 207 i z 1989 r. Nr 74, poz. 443) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) w ust. 2 skreśla się wyrazy "W razie sprzedaży lub darowizny gospodarstwa

przed upływem tego okresu wznawia się postępowanie i dokonuje wymiaru podatku

od całej wartości spadku lub darowizny",

b) skreśla się ust. 3;

2) w art. 16:

a) skreśla się ust. 3,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

"4. Nie stanowi podstawy do wygaśnięcia decyzji zbycie udziału w budynku lub lokalu na rzecz innego ze spadkobierców lub obdarowanych oraz zbycie budynku lub lokalu, jeżeli było ono uzasadnione koniecznością zmiany warunków mieszkaniowych, a nabycie innego budynku lub uzyskanie pozwolenie na jego budowę, albo nabycie innego lokalu nastąpiło nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od dnia zbycia."

Art. 292.

W ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz.U. z 1993 r. Nr 94, poz. 431 i z 1994 r. Nr 1, poz. 3) w art. 1 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

"4. Minister Finansów może określić, w drodze rozporządzenia, że podatnicy

podatku rolnego będący równocześnie podatnikami podatku od nieruchomości

oraz (lub) podatku leśnego wpłacają te podatki w formie łącznego zobowiązania pieniężnego na podstawie jednej decyzji (nakazu

płatniczego)

oraz wskazać osoby na które wystawia się decyzję.

5. Za zobowiązania podatkowe wchodzące w skład łącznego zobowiązania
pieniężnego odpowiadają solidarnie osoby na które wystawiono
nakaz
płatniczy oraz osoby, na których ciąży obowiązek zapłaty
zobowiązania
pieniężnego."

Art. 293.

W ustawie z dnia 31 stycznia 1989 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 4, poz. 23 i Nr 74, poz. 443, z 1992 r. Nr 21, poz. 86 i z 1993 r. Nr 11, poz. 50) w art. 12

wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 skreśla się pkt 5;

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. Minister Finansów określi, w drodze zarządzenia:

1) przypadki, w których zapłata opłaty skarbowej następuje
znakami tej

opłaty lub przez nabycie urzędowego blankietu wekslowego,

2) sposób pobierania, uiszczania i zwrotu opłaty skarbowej oraz
sposób

prowadzenia rejestrów tej opłaty.";

3) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

"4. Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia, wzory znaków
opłaty

skarbowej oraz urzędowych blankietów wekslowych, a także warunki
ich

wymiany.".

Art. 294.

W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 1993 r. Nr 90, poz. 416 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 43, poz. 163, Nr 90, poz. 419, Nr 113, poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 126, poz. 626 oraz z 1995 r. Nr 5, poz. 25) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 w pkt 6 po wyrazach "dochodzeniowym i administracyjnym
oraz"

dodaje się wyrazy "płatników i";

2) w art. 20:

a) w ust. 1 po wyrazach "ujawnionych źródłach" dodaje się wyrazy "lub
pochodzące ze źródeł nie ujawnionych";

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. Wysokość przychodów nie znajdujących pokrycia w ujawnionych
źródłach lub

pochodzących ze źródeł nie ujawnionych ustala się na podstawie
poniesionych przez podatnika w roku podatkowym wydatków lub
wartości

zgromadzonego w tym roku majątku, jeżeli nie znajdują one
pokrycia w

majątku zgromadzonym w roku podatkowym oraz w latach poprzednich,
pochodzącym z przychodów opodatkowanych lub wolnych od
opodatkowania.";

3) w art. 23 w ust. 1 w pkt 18 wyrazy "przepisy ustawy o zobowiązaniach
podatkowych" zastępuje się wyrazami "przepisy ustawy - Ordynacja
podatkowa",

4) w art. 30 w ust. 1 w pkt 7 po wyrazach "źródeł przychodów" dodaje się
wyrazy

"lub nie znajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach".

Art. 295.

W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz.U. Nr 100, poz. 442 i

z 1992 r. Nr 21, poz. 85) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 1:

a) w pkt 1 wyrazy "o zobowiązaniach podatkowych" zastępuje się wyrazami

"ustawy - Ordynacja podatkowa",

b) w pkt 3 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje pkt 4 w brzmieniu:

"4) wykonywanie szczególnego nadzoru podatkowego.";

2) w art. 3:

a) skreśla się pkt 1,

b) dotychczasowe pkt 2 i 3 oznacza się jako pkt 1 i 2;

3) w art. 4 w ust. 2 wyrazy "o zobowiązaniach podatkowych" zastępuje się wyrazami "ustawy - Ordynacja podatkowa";

4) w art. 26 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Jeżeli wynik kontroli określa wysokość zobowiązań podatkowych, przy

ustalaniu podstaw ich obliczenia organowi kontroli skarbowej przysługują

uprawnienia organu podatkowego, przewidziane w art. 21-23 oraz art. 223

ustawy - Ordynacja podatkowa.";

5) art. 30 otrzymuje brzmienie:

"Art. 30. Do wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany oraz stwierdzenia

nieważności wyniku kontroli, o którym mowa w art. 28, stosuje się

odpowiednio przepisy działu VI ustawy - Ordynacja podatkowa.";

6) art. 31 otrzymuje brzmienie:

"Art. 31. W zakresie nie uregulowanym w ustawie do postępowania kontrolnego

stosuje się przepisy ustawy - Ordynacja podatkowa.";

7) po art. 35 dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

"Rozdział 3a

Szczególny nadzór podatkowy

Art. 35a. Szczególnemu nadzorowi podatkowemu podlega produkcja, import, eksport oraz

obróć niektórymi wyrobami akcyzowymi, a także czynności bezpośrednio z nimi

związane jak wytwarzanie, uszlachetnianie, przerób, zużywanie, skażanie,

magazynowanie, przewóz oraz oznaczanie, zgodnie z odrębnymi przepisami,

tych wyrobów znakami skarbowymi akcyzy.

Art. 35b. Szczególny nadzór podatkowy wykonują urzędy kontroli skarbowej przez

swoich pracowników, zwanych dalej "pracownikami szczególnego nadzoru

podatkowego" w formie kontroli okresowych, doraźnych lub przez sprawowanie

stałego nadzoru.

Art. 35c. 1. Pracownicy szczególnego nadzoru podatkowego są uprawnieni do:

1) wstępu w każdym czasie na teren podmiotów wykonujących czynności, o

których mowa w art. 35a, oraz do wszystkich ich pomieszczeń bez

potrzeby uzyskania przepustki,

2) wstępu na teren podmiotów, które zgłosiły zamiar rozpoczęcia wykonywania czynności, o których mowa w art. 35a, w celu

urzędowego

zgodnie z sprawdzenia, czy istnieją warunki do wykonywania kontroli
przepisami ustawy,
objęte 3) kontroli środków transportu przewożących wyroby akcyzowe
szczęśliwym nadzorem podatkowym, a także w razie powzięcia
podejrzenia, że są nimi przewożone takie wyroby,
charakteru 4) żądania okazania wszystkich urządzeń ewidencyjnych, planów,
sprawozdań, zarówno finansowo-księgowych, jak i produkcyjno-
technologicznych i wszelkich innych dokumentów nie mających
której tajnego oraz sporządzenia z nich odpisów i wyciągów,
procesu 5) żądania powtórzenia, jeżeli to możliwe, każdej czynności, w
wyniku uzyskuje się dane o przyjmowanych i wprowadzanych do
półfabrykatów produkcyjnego surowców i materiałów, produkcji w toku,
produkcyjnych, oraz uzyskanego produktu gotowego i wysokości strat
w celu 6) pobierania próbek surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych
ich zbadania,
razie 7) nakładania zabezpieczeń urzędowych,
8) zabezpieczania materiałów, dokumentów i innych dowodów w
ujawnienia nadużycia lub przestępstwa gospodarczego,
znaków 9) kontroli prawidłowości stosowania, w tym szczególnie zużycia
skarbowych akcyzy.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, przysługują pracownikom
szczęśliwego nadzoru podatkowego także w stosunku do podmiotów
wykonujących czynności, określone w art. 35a, bez zachowania
warunków oraz form przewidzianych przepisami prawa.

3. Czynności kontrolne, o których mowa w ust. 1, wykonywane są na
podstawie pisemnego upoważnienia.

Art. 35d. Pracownicy szczególnego nadzoru podatkowego nie podlegają rewizji
osobistej przewidzianej w regulaminach wewnętrznych podmiotów,
które wykonują czynności, o których mowa w art. 35a.

Art. 35e. Podmioty poddane czynnościom kontrolnym obowiązane są:

1) zapewnić warunki i środki niezbędne do sprawnego
przeprowadzenia kontroli,
1 pkt 4, 2) udostępnić do wglądu dokumenty, o których mowa w art. 35c ust.
3) dostarczyć nieodpłatnie:
skażających a) próbki surowców, półfabrykatów, wyrobów gotowych i środków
w celu ich zbadania,
b) legalizowane i rzetelne narzędzia pomiarowe, odczynniki oraz
sprzęt techniczny niezbędny do kontroli ilości i jakości surowców,
półfabrykatów i wyrobów gotowych,
warunkom 4) zapewnić pomieszczenie biurowe, odpowiadające ogólnie przyjętym
socjalnym i zaopatrzone w niezbędne sprzęty,
przedmiotu 5) udzielać ustnych i pisemnych wyjaśnień w sprawach dotyczących
kontroli.

Art. 35f. Koszty związane z wypełnieniem obowiązków, o których mowa w art. 35e

obciążają podmiot poddany kontroli.

Art. 35g. Podmioty wykonujące czynności, o których mowa w art. 35a, obowiązane są:

- 1) przed rozpoczęciem działalności oznaczyć pomieszczenia i urządzenia w sposób zapewniający stworzenie odpowiednich warunków do wykonywania kontroli zgodnie z przepisami ustawy,
- 2) przesłać do urzędu kontroli skarbowej, co najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem działalności, zgłoszenie rozpoczęcia działalności w zakresie objętym szczególnym nadzorem podatkowym,
- 3) zapewnić warunki, o których mowa w pkt 1, w terminie wyznaczonym przez urząd kontroli skarbowej - w przypadku stwierdzenia ich braku,
- 4) na siedem dni przed planowanym terminem wywozu wyrobów akcyzowych za granicę, zawiadomić urząd kontroli skarbowej o zamiarze wywozu,
- 5) zawiadomić niezwłocznie urząd kontroli skarbowej o zniszczeniu lub uszkodzeniu zabezpieczeń urzędowych nałożonych przez pracowników szczególnego nadzoru,
- 6) zawiadomić niezwłocznie urząd kontroli skarbowej o zniszczeniu lub kradzieży wyrobów akcyzowych oraz właściwą jednostkę organizacyjną policji, a w razie objęcia stałym nadzorem, również pracownika tego nadzoru.

Art. 35h. Pracownicy szczególnego nadzoru podatkowego są uprawnieni do zajęcia:

- 1) wyrobów akcyzowych znajdujących się w zakładach produkcyjnych lub innych pomieszczeniach służących wykonywaniu czynności, o których mowa w art. 35a, jeżeli zakłady lub pomieszczenia nie zostały zgłoszone urzędowi kontroli skarbowej,
- 2) znajdujących się w obrocie wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania znakami skarbowymi akcyzy - nie oznaczonych tymi znakami,
- 3) urządzeń, które służą produkcji wyrobów akcyzowych i znajdują się w zakładach nie zgłoszonych urzędowi kontroli skarbowej,
- 4) wyrobów akcyzowych przewożonych środkami transportu, jeżeli podmiot dysponujący tymi wyrobami nie dokonał, zgodnie z art. 35g pkt 2, zgłoszenia o zamiarze rozpoczęcia działalności.

Art. 35i. Wyroby akcyzowe i urządzenia, o których mowa w art. 35h, przechodzą na

własność Skarbu Państwa. Urząd kontroli skarbowej obowiązany jest powiadomić o tym fakcie właściciela tych wyrobów i urządzeń, jeśli jest on

mu znany. Przejęcie na własność Skarbu Państwa następuje z chwilą uprawomocnienia się wydanej w tym przedmiocie decyzji administracyjnej.

Art. 35j. 1. Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia:

1) wykaz wyrobów akcyzowych objętych szczególnym nadzorem
podatkowym,
2) szczegółowe zasady i tryb wykonywania szczególnego nadzoru
zużycia
podatkowego w zakresie kontroli prawidłowości stosowania i
znaków skarbowych akcyzy,
3) wzór pisemnego upoważnienia, o którym mowa w art. 35c ust.
3,
4) szczegółowe zasady i tryb pobierania próbek, o których mowa
w
art. 35c ust. 1 pkt 6 i art. 35e pkt 3 lit. a,
5) tryb przeprowadzania urzędowego sprawdzenia, o którym mowa w
art. 35c
ust. 1 pkt 2,
6) wzór zgłoszenia, o którym mowa w art. 35g pkt 1,
7) sposób oznaczania pomieszczeń i urządzeń, o których mowa w
art. 35g
pkt 2,
8) szczegółowe zasady i tryb przeprowadzania doraźnej i
okresowej
kontroli obrachunkowej produktów i wyrobów gotowych u
podmiotów
wykonujących czynności określone w art. 35a,
9) rodzaj ewidencji księgowej prowadzonej przez podmioty
wykonujące
czynności określone w art. 35a oraz szczegółowe zasady jej
prowadzenia
i przechowywania.

2. Minister Finansów może określić, w drodze rozporządzenia:
1) sposób wykonywania szczególnego nadzoru podatkowego w
odniesieniu do
poszczególnych wyrobów akcyzowych, jeśli wymaga tego ich
specyfika,
2) sposób przechowywania, opakowywania, magazynowania, przewozu
i
wysyłki wyrobów akcyzowych objętych szczególnym nadzorem
podatkowym,
3) tryb niszczenia wyrobów akcyzowych w przypadkach
stwierdzenia ich
całkowitej nieprzydatności do spożycia,
4) przypadki, w których przedmioty zajęte przez urzędy kontroli
osobom
skarbowej na podstawie art. 35h mogą być przez nie zbyte
Skarbu
trzecim przed przejściem własności tych przedmiotów na rzecz
Państwa.";

8) w art. 38 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

173 "2. Do wyłączenia inspektora stosuje się odpowiednio przepisy art.

ustawy - Ordynacja podatkowa, a w postępowaniu karnym skarbowym
- art. 135 i 136 ustawy karnej skarbowej.".

Art. 296.

W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych
(Dz.U. z 1993 r. Nr 106, poz. 482 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 1, poz.
2,
Nr 43, poz. 163, Nr 80, poz. 368, Nr 87, poz. 406, Nr 90, poz. 419, Nr 113,
poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 127, poz. 627 oraz 1995 r. Nr 5, poz. 25)
wprowadza
się następujące zmiany:

1) w art. 7 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

"5. Przepis ust. 4 stosuje się również do spółek, którym, na podstawie przepisów o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, oddano do odpłatnego korzystania mienie zlikwidowanego przedsiębiorstwa.";

2) w art. 16 w ust. 1 w pkt 21 wyrazy "przepisy o zobowiązaniach podatkowych"

zastępuje się wyrazami "przepisy ustawy - Ordynacja podatkowa".

Art. 297.

W ustawie z dnia 29 lipca 1992 r. o grach losowych i zakładach wzajemnych (Dz.U. Nr 68, poz. 341, z 1993 r. Nr 28, poz. 127 i z 1994 r. Nr 98, poz. 472)

w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 3 wyraz "Inkasentem" zastępuje się wyrazem "Płatnikiem";

2) w ust. 4 wyraz "inkasent" zastępuje się wyrazem "płatnik";

3) w ust. 5 wyrazy "o zobowiązaniach podatkowych" zastępuje się wyrazami "ustawy - Ordynacja podatkowa".

Art. 298.

W ustawie z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599 oraz z 1994 r.

Nr 132, poz. 670) w art. 21 po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

"8a. W razie niedopełnienia obowiązku przewidzianego w ust. 8, od niezwróconej kwoty naliczane są odsetki za zwłokę jak od zaległości

podatkowych. Odsetki naliczane są od następnego dnia po upływie terminu

określonego w ust. 8, a jeżeli termin ten przypada wcześniej od terminu

najbliższego okresu rozliczeniowego - od terminu, w którym powinno zostać

dokonane rozliczenie podatku.".

Art. 299.

W ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. o finansowaniu gmin (Dz.U. Nr 129, poz. 600 i

z 1994 r. Nr 105, poz. 509) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. W zakresie podatków i opłat stanowiących dochody gmin, a pobieranych

przez urząd skarbowy, urząd ten udziela ulg, odroczeń, umorzeń, stosuje

zaniechanie poboru podatków oraz zwalnia płatnika z obowiązku pobrania

oraz wpłaty podatku lub zaliczek na podatek wyłącznie na wniosek lub za

zgoda zarządu gminy.";

2) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

"2a. Wniosek lub zgoda, o których mowa w ust. 2 wydawane są w drodze postanowienia.";

3) w ust. 4 po wyrazie "podjętych" dodaje się wyrazy "przez organy podatkowe".

Rozdział 2

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 300.

Przepis art. 20 § 4 stosuje się również do złożonych, a nie rozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, wniosków o zaniechanie poboru podatków.

Art. 301.

§ 1. Hipoteka ustawowa powstała w okresie roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wygasa po upływie 12 miesięcy, chyba że organ podatkowy złoży w tym czasie wnioski o jej wpis.

§ 2. Hipoteki ustawowe powstałe przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wygasają, jeżeli organ podatkowy nie złoży wniosku o ich wpis w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 302.

§ 1. Wygasają zastawy ustawowe powstałe przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy; zastawy te jednak mogą powstać ponownie z chwilą wpisania do rejestru zastawów skarbowych.

§ 2. Przepis art. 46 stosuje się odpowiednio.

Art. 303.

Terminy przewidziane w:

1) art. 69 § 2 - stosuje się również do zdarzeń, które nastąpiły przed dniem

wejścia w życie niniejszej ustawy,

2) art. 79 § 3 pkt 1 - stosuje się również do zadań złożonych w ciągu miesiąca

poprzedzającego dzień wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 304.

Zwrot nadpłat powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dokonywany

jest na podstawie przepisów ustawy wymienionej w art. 318 § 1 pkt 3.

Art. 305.

Prawo do żądania stwierdzenia nadpłaty z tytułów, o których mowa w art. 79 § 2

pkt 2 lub 3, dotyczące nadpłat powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej

ustawy, wygasa z dniem 31 grudnia 1997 r.

Art. 306.

§ 1. Prawo do skorygowania deklaracji, o którym mowa w art. 80 § 2, stosuje

się również do deklaracji złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej

ustawy.

§ 2. W sprawach, o których mowa w § 1, przepis art. 80 § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 307.

Do wniosków w sprawie zwrotu podatku, o których mowa w art. 81, wniesionych przed dniem 1 stycznia 1997 r., stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 308.

Osoby prawne, o których mowa w art. 120, ponoszą również odpowiedzialność za

zaległości podatkowe powstałe przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 309.

Oświadczenia, o których mowa w art. 147 § 3-5 oraz art. 148 § 3, składane są w

terminie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 310.

§ 1. Odwołania od decyzji urzędu skarbowego wniesione do podatkowej komisji

odwoławczej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przekazuje się

właściwym izbom skarbowym.

§ 2. Wnioski w sprawie uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji

ostatecznych wydanych przez podatkową komisję odwoławczą, wniesione przed dniem

wejścia w życie niniejszej ustawy, rozpatrywane są przez właściwą izbę skarbową

na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 3. Do wniosków w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych wydanych przez podatkową komisję odwoławczą, wniesionych po dniu wejścia w

życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 278 § 1.

Art. 311.

§ 1. Do spraw wszczętych a nie rozpatrzonych przez organ podatkowy pierwszej

instancji przed dniem 31 grudnia 1996 r. stosuje się, z zastrzeżeniem § 2,

przepisy niniejszej ustawy.

§ 2. Wnioski złożone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w sprawach:

- 1) odroczenia terminu płatności podatku,
- 2) rozłożenia na raty zapłaty podatku lub zaległości podatkowej,
- 3) potrącenia zobowiązań podatkowych

- rozpatrywane są na podstawie przepisów ustawy wymienionej w art. 318

§ 1

pkt 3.

Art. 312.

Odwołania od decyzji wydanych na podstawie przepisów ustawy wymienionej w art. 318

§ 1 pkt 3, wniesione przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają

rozpatrzeniu zgodnie z przepisami ustawy o zobowiązaniach podatkowych oraz Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 313.

Wnioski o uchylenie lub zmianę decyzji ostatecznej, na podstawie której strona

nabyła prawo, wniesione przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają

rozpatrzeniu w trybie i na zasadach przewidzianych w art. 155 i art. 177 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 314.

Żądanie uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej określającej wysokość zaległości podatkowej, wniesione przed dniem wejścia w

życie niniejszej ustawy, podlega rozpatrzeniu na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Art. 315.

§ 1. Umarza się wszczęte z urzędu postępowania w sprawie uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych, jeżeli decyzje te zostały

wydane przed dniem 31 grudnia 1995 r.

§ 2. Przepis § 1 nie dotyczy postępowania w sprawach, o których mowa w art. 279.

Art. 316.

Przepisy art. 280 § 1 pkt 3-5, § 2 i 3 oraz art. 281 stosuje się również do decyzji

wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 317.

Ilekroć w odrębnych przepisach mowa jest o zobowiązaniach podatkowych należy

przez to rozumieć przepisy działu III niniejszej ustawy.

Art. 318.

§ 1. Tracą moc:

- 1) dekret z dnia 16 maja 1956 r. o umarzaniu i udzielaniu ulg w spłaceniu należności państwowych (Dz. U. Nr 17, poz. 92 i z 1975 r. Nr 10, poz. 56),
- 2) ustawa z dnia 21 grudnia 1958 r. o szczególnym trybie ściągania zaległości z tytułu niektórych zobowiązań właścicieli nieruchomości wobec Państwa (Dz. U. Nr 77, poz. 398, z 1962 r. Nr 38, poz. 166 i z 1971 r. Nr 27, poz. 250),
- 3) ustawa z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz.U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486, Nr 134, poz. 646 i z 1995 r. Nr 5, poz. 25).

§ 2. Pozostają w mocy, nie dłużej jednak niż przez okres dwóch lat od dnia wejścia

w życie niniejszej ustawy, przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 164 Kodeksu postępowania administracyjnego,
 - 2) ustawy wymienionej w § 1 pkt 3
- do czasu zastąpienia ich nowymi przepisami.

Art. 319.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1997 r., z tym że przepisy art. 20 § 6, art. 28 § 3, art. 49 § 3, art. 56 § 3, art. 58, 67 § 3, art. 86, 87 § 2, art. 90 § 2 pkt 2, art. 133, 139, 152 § 2, art. 176 § 7, art. 226 § 4 oraz art. 293 pkt 2 i 3 wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.